
גליון מס. 40 • ל' באב תשמ"ו • 4.9.1986
שבועסוף
שפר יעקבי
לא תכננו להיות
הכל מתחיל
בבירה מכבי
MACCABEE BEER
בירה מכבי
INTERNATIONAL BEER

טור ראשון

כל הצדדים ירוויחו

כל ההחלטות המתקבלות במוסדות הספורט קשות. כמה מהן קשות כקריעת ים־סוף. אלא שבסופו של דבר גובר הרצון והשכל הישר על כל המכשולים. וזה מה שקרה בשבוע שעבר, כאשר הנהלת ההתאחדות לכדורגל החליטה על צימצום מספר הקבוצות בליגה הלאומית והארצית ל־14 ועל הסרת המכשול בפני שחקנים זרים.

יש להבין כי שתי ההחלטות קשורות זו בזו ושניהן נתקבלו על סמך פשרה בין־מרכזית. „הפועל" לחץ לצימצום מספר הקבוצות בליגות; „מכבי" ובית"ר התנגדו; האחרונות ראו בעין יפה שיתופם של שחקנים זרים בליגות שלנו – „הפועל" התנגד.

ההחלטה לאמץ את שתי הגישות היא החלטת־פשרה נבונה ויש לקוות שכל הצדדים ייצאו ממנה נשכרים.

בראש וראשונה – הקהל, זה המנוף לכל פעולה וקשורה בספורט.

החידוש עשוי לבוא לידי ביטוי בעיקר במישור המקצועי. ליגה של 14 קבוצות מסוגלת לתרום לרמת המשחק יותר מאשר ליגה רחבה בת 16 קבוצות. היינו מרחיקים לכת ואומרים כי מסגרת של 12 קבוצות היתה ממש אידיאלית.

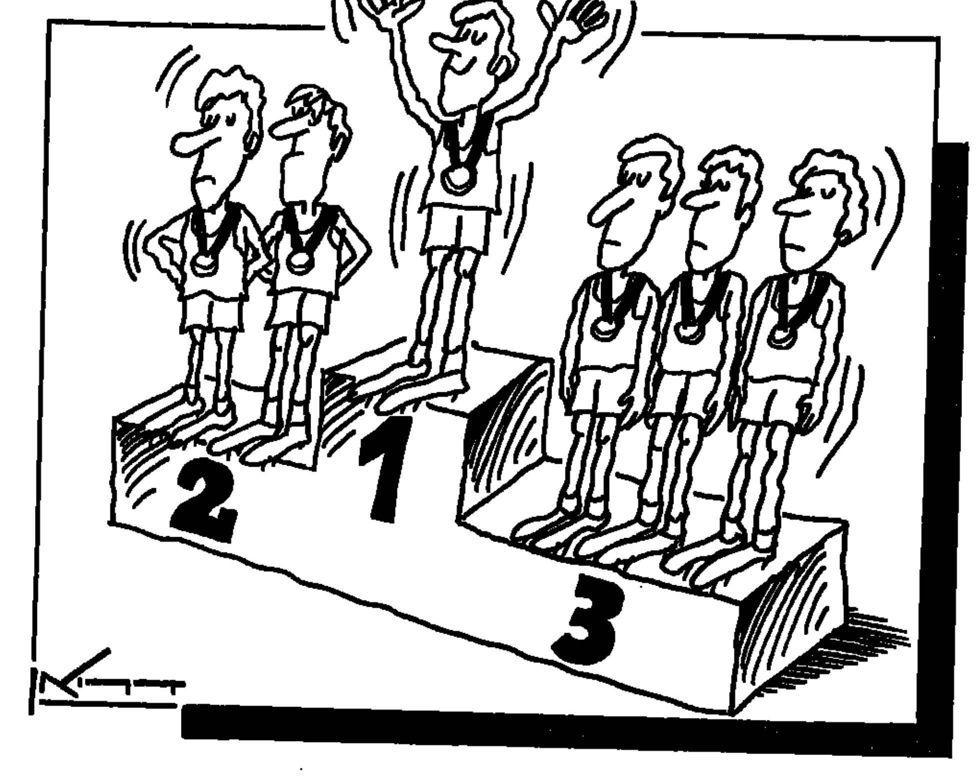
הקהל שלנו יוכל לראות בפעולה שחקנים זרים, ביניהם אפילו כאלה העומדים על סף פרישה באירופה. אין להיבהל מרשימת „הזקנים" העשוייה להופיע כאן במרוצת העונה הבאה. יש רק לקוות כי בתוך שנתיים־שלוש נוכל לשמש כוח משיכה לשחקנים צעירים יותר. דנמרק צריכה להיות על הכוונת שלנו. משם יצאה כבר תורה לאירופה.

בשער: פזית כהן ועופר יעקבי בטקס החת'ונה. עמ' 4, 14־15. צילום: דני רוזן וערן ביו[ן], „וידיאו טכניק".

שבוע ספורט

עורכים:
אלכס דורון
משה לדר
עריכה: טובי פולק
צלם: עדי אבישי
עיצוב גרפי: שפי דגן

מודעות: גילת שניידר
טלפון: (03)439442

כותבים

על ספורט ופוליטיקה

ידועה המגמה של מדינות הגוש המזרחי ושל מדינות ערב והיא עירוב ספורט בפוליטיקה. לצערי – אנח־נו לא טובים יותר. ליתר דיוק: אנו דו־מים לשני הגופים אותם הזכרתי לעיל.

העוברה שיו"ר איגוד הכדוריד, מר יו־רם אוברקוביץ', הינו מועמד „הפועל" לתפקיד יו"ר איגוד הכדורסל – מהווה אצלי אות וסימן לפוליטיזציה של הספו־רט. ואל לראשי „הפועל" להתחמק מא־חריותם בנושא זה.

אין לי שום דבר בעד או נגד מועמדו־תו של מר אוברקוביץ'. אך העדפתו באיגוד הכדורסל על פני מר אליהו עמי־אל, מי שהיה בעבר כדורסלן פעיל, כנ־בחרת והפועל חולון, ויו"ר איגוד הכדור־סל, מרמזת כי לא טובת הענף עומדת לנגד עיניהם של מי שקיבלו את ההחל־טה להציב בראש הפירמידה את מר או־ברקוביץ'.

אינני מבין מרוע לא ימשיך מר אובר־קוביץ' בתפקידו כיו"ר הכדוריד. מדוע הוא חיב „לקפוץ" כתה לענף לאילו. דו־בר בעבר על מועמדתו לתפקיד יו"ר ההתאחדות לכדורגל, אך זו נכשלה. אם ירובר בעתיד על תפקיד יו"ר ההתאח־דות לספורט – ניחא. מר אוברקוביץ' הוא, כהחלט, איש ספורט.

אך מכאן ועד לראשות האיגוד בכ־דורסל – הדרך צריכה להיות ארוכה. מר אוברקוביץ', עם כל הכבוד, לא עשה בה אפילו צעד אחד עד כה.

ניר סלע
תל־אביב

ועוד על הבחירה במרכז הפועל

קשה להעלות על הרעת שמה שטוב ל„הפועל" טוב למדינה. במלים אחרות: „הפועל" החליט שאת הכדורסל ינהל בשנים הבאות מיסטר X ועל כל העם לענות אמן.

זהו מצב אבסורדי, נוכח השליטה הבלתי מעורערת של „מכבי" בענף הכ־דורסל בשנים האחרונות. אני מדבר, כמובן, על הליגה הלאומית ועל קבוצת הייצוג מספר 1 של המדינה בענף זה.

ראו למשל איזה ויכוח קנטרני מתוו־כח סביב השאלה מי יהיה מנהל הנבחרת הלאומית אחרי פרישתו של המנהל הנוכחי ששימש בתפקידו למעלה מ־20 שנה. „מכבי" מציע מועמד שלו ואילו „הפועל" טוען – כולו שלי.

די עם משחקי הילדים הללו. תנו לכ־דורסל את הטובים ביותר. את האנשים הפועלים היטב בשטח ולא את הממונים מטעם „הפועל".

שגיא דר
חיפה

קבוצה נמדדת על פי חשבון הבנק

עונת הכדורסל עומדת להיפתח ושוב, כמו בשנים הקודמות, עולה בראשי בעיית השחקנים הזרים.

הבאתם ארצה של שחקנים מחו"ל, והתחמתם, יוצרת מצב שבו קיים יחס ישר בין מצבה הכספי של קבוצה לבין מיקומה בטבלה. קבוצה „עשירה" תצליח ומיקומה יהיה גבוה; קבוצה „ענייה" תילחם על מקומה בליגה.

לדעתי לא צריכה קבוצת כדורסל להימדד על פי חשבון הבנק שלה, אלא ביכולתה לגדל נוער ולטפח כשרונות. חבל שהמצב אינו כזה.

יובל שור
חיפה

מיהם שני ה„שינ"ים" ?

ב„מעריב ספורט" פורסמה רשימה על מאמני כדורגל מתוצרת כחול־לבן. רוכר גם על כך שאחד משני ה„שינ"ים" ימונה למאמן נבחרת ישראל. לא צויין מי.

האם תוכלו לסייע בידי ולומר מי הם ה„שינ"ים"?

שוויצר – שום – שרף – שפיגל – שפיגלר – שניאור – שנהר – ואולי גם שפיגל (אליעזר) ושפר?

יחזקאל יעקב
אזור

★ הכוונה היתה למינויים של דוד שוויצר או שלמה שרף.

12 או 11 ? זו השאלה

ב־22 בספטמבר תיפתח עונת הכדורסל. אנו קוראים על נסיונות של הרגע האחרון להנשמה המלאכותית שתבוצע בהפועל רמת־גן. אין להאמין לפרנסי אגודה זו. לקחי העבר הקרוב מר ביחים עד כמה שגו בניהול אגודתם.

לפיכך נראה לי שבעונה הקרובה שוב תופענה 11 קבוצות בליגה.

יוסף זריז
רמת־גן

כדורסלן נבחרת והפועל חולון עופר יעקובי, עם רעייתו הטרייה, הדוגמנית המתממת פזית כהן (עכשיו כבר יעקובי)
צילם: רובי קסטרו

נישואי הכדורסלן והדוגמנית

כשעופר יעקובי נחת בהפועל חולון לפני ארבע שנים – הוא חשב שזאת תהיה עוד תחנה בדרכו בכדורסל הישראלי. אך תוכניות לחוד ומציאות לחוד. בחורה צעירה דקיקה ותמירה – חשבה אחרת. היא היתה אז בת 16 בלבד ושמה, פזית כהן, לא אמר הרבה לרבים. מה שכן – היה לה דמיון מפתיע לקוקו, כוכבת סידרת הטלוויזיה „תהילה".

ההמשך היה ידוע. פזית הפכה לדוגמנית מבוקשת מאוד. „מלכת החן" ב־1984, „הפנים של שנות השמונים", ועוד. כל אלה – יחד עם קריירת הכדורסל של עופר, נפגשו בשבוע שעבר בטקס נישואי השניים, לא לפני שעופר למד מקרוב מהו טקס החינה הנהוג בעדת בני תימן.

בחתונה, שנערכה ב„גן אורנים", היו אורחים רבים, ביניהם אנשי כדורסל (המאמנים צבי שרף, אריה מליניאק ומולי קצורין) ושחקנים (הפועל חולון בהרכב מלא, כולל ברמור, בראדלי וטרי).

על אחד שלא היה מצטער עופר מאוד: „חסר לי כאן חברי הטוב, מוטי דניאל. אנחנו כמו אחים. חבל שהוא לא בא".

מוטי לומד בארה"ב ואת הזוג החדש יראה בסיום השנה.

יוסי רוזנברג

בארי לייבוביץ', מי שהיה אחד הכדורסלנים הגדולים של נבחרת ישראל והפועל תל־אביב בכל הזמנים, נישא בשבוע שעבר, בפעם השלישית. המאושרת הפעם היא איריס וסרפוגל. השניים נישאו בחוג ידידים מצומצם בהרצליה, ולאחר הטקס פנו עם חבריהם לחוף דבוש בהרצליה, לחגוג עד השעות הקטנות של הלילה.
צילם: עודד מילשטיין

מישה יוסיפוביץ' בכניסה לחנותו, עם אחמ"ים: משמאל: חיים קופיטו, מנהל מכבי ראשל"צ, מישה, שמואל אולפינר, יו"ר ראשל"צ ושמואל זילברמן, יו"ר הפועל ר"ג

אופטיקאי מדופלם – מישה יוסיפוביץ'

במעמד מאיר ניצן, ראש עיריית ראשון־לציון, חברי מועצת העיר, הפרלמנט של עיר היין, כדורידני נבחרת ישראל והאלופה מכבי ראשון־לציון – חגג הכדורידן הבין־לאומי לשעבר, מישה יוסיפוביץ', את פתיחת חנות האופטיקה החדשה שלו, „מישקף", במידרחוב של ראשון־לציון.

היו שם חבריו הבין־לאומיים יואב דרוקר, יוסי סאמט, דן בלדר וחיים צרפתי. שחקני הליגה העירונית הפועל ראשל"צ לא הגיעו. הם היו עסורים באימון הקבוצה ולא יכלו להתפנות לערב החגיגי.

יוסיפוביץ' נעזר בפתיחת החנות המהודרת, שעוצבה בטוב טעם בצבעי לבן־בורדו, והחזית שלה בנויה מעץ, ברצון טוב של קבוצתו, מכבי ראשון־לציון. מישה, שעבד עד כה בחנות האופטיקה „קרן־אור" של גיסו ברחובות, יצא לעצמאות, ובימים אלה הוא מחפש בית פרטי להשכרה, כי להעתיק את מקום מגוריו מרחובות לראשון־לציון.

ברוריה ביגמן

מישה יוסיפוביץ' על רקע מאות זוגות משקפיים, בחנותו החדשה „מישקף"

במקום פרחים

לחבר ההנהלה המסור של בית"ר נתניה, מרדכי פלקס, בן 66; למאמן ולשחקן העבר נמרוד ברזין, בן 44; לפטרון בני־יהודה, אבי פילוסוף, בן 40; למנהל מכבי יבנה בעונה שעברה, חיים היגרי, בן 39; למאמן הפועל חיפה ומי שהיה „קפטן" נבחרת ישראל, יצחק שום, בן 38. לאלי („קינלי") כהן „הקטן", אשתקד בבית"ר ת"א, בן 29; לשני שחקני עמידר מאשתקד, אלי ברגיג (שפרש) ולשמעון תמם, בני 27; לבלם בית"ר רמלה, מוטי לוי, בן 26; ליגאל דזאל, הכח ולשכנו, עובדיה כהן, מכבי עמידר, בני 25; למשה סיני, שחזר לרמלה, אחרי חצי עונת־שירות בבית"ר ת"א, בן 24; לששון גדמיש, הפועל כ"ס, בן 22; לדונן לוזון, מכבי נתניה (שדודנו הנושא את אותו שם הופיע אשתקד במכבי עמידר), לשלמה עמר, בית"ר ת"א בן 18; לבועז בן־נון, הפועל חיפה, בן 28; לכוכבים הבין־לאומיים של מכבי ת"א, שפע ברכות לנישואיכם: לעודד מכנס, לנישואיו עם חברתו מזה שנים, עינת אפק, ולמי שמופיע כיום בשורות „רודה" מהולנד, מוטי איזניר, לכלולותיו עם עפרה זילברמן.

מאמן יצחק שום – 38

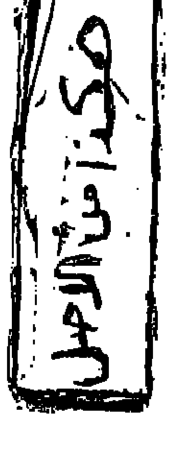
ישראלי וירדני בכפיפה אחת

השבועון הירדני „אל אתניין" (יום שני) פירסם לא מכבר תמונה שבה מצולם הכדורגלן הישראלי בנצי דרילינגס בחברתו של נשיא אוניברסיטת לונג־איילנד, שם לומד בנצי רפואה, ונשיא אירגון הסטודנטים הזרים, נציגם של תלמידים מ־17 מדינות, שהוא ירדני.

הירדני, סטודנט למינהל עסקים בלונג־איילנד, עזר מאוד לבנצי דרילינגס (לשעבר מהפועל רמת־גן) בבחירות לתפקיד סגן נשיא התאחדות הסטודנטים. שבוע מכן, כאשר הישראלי נבחר לתפקיד, נבחר הירדני לכהן כנשיא, הרבה בזכות עבודת השטח הגדולה שעשה למענו בנצי בין 350 חברי האירגון.

דרילינגס מנהל בימים אלה מו"מ עם נתן שרנסקי ובודק עמו אפשרות שיגיע לאוניברסיטה לסידרת הרצאות.

ברוריה ביגמן

הקול של הופמן; הידיים של ברוריה

מה הקשר הישראלי בין שחקן הקולנוע האמריקני **דסטין הופמן**, הסופר האמריקני **נורמן מיילר**, המרתוניסטית מספר 1 בעולם הנורווגית **גרטה וויץ**, הטניסאית **אנדריאה ייגר** ואלופי העולם לזוגות בהחלקה אומנותית **ג'ודי בלומברג ומייקל סיברד**?

החוט המקשר: **ברוריה גינטון** (36) ילידת תל־אביב, מומחית למסג' רפואי, 13 שנים בניו־יורק, בעלת חברה המעניקה שרותים יעוץ וטיפול באיכות חיי עבודה. ברוריה מעסה בעשר אצבעותיה את השרירים והגפיים של גדולי רצי המרתון בארה"ב ובעולם, ומן הרשימה אנו למדים שלא רק ספורטאים עוברים תחת ידיה.

גינטון, בעלת תואר ראשון בשיווק ותואר שני בפסיכולוגיה תעשייתית, החליטה לאחר שסיימה את לימודי הפסיכולוגיה כי אחרי שנים רבות של ישיבה ו„דגירה" על ספרים, עליה לנצל את האנרגיה הגופנית הרבה הטמונה בה. מילדות אהבה ספורט, וכיוון שכך – החליטה ללמוד מסג' בריאותי. בתוך שנה קיבלה תעודת הסמכה והחלה להריץ בניו־יורק מכון המעסיק עשרה מסג'יסטים. ידיהם מלאות עבודה. ברשימה נמצאים 500 קליינטים.

בתוך פרק זמן קצר נבחרה לנשיאת ארגון המסג'יסטים של ניו־יורק, והיתה לנשיאה הצעירה ביותר בכל הזמנים של ארגון זה. במקביל לעבודתה ולפעילותה הציבורית הרבה – עוסקת ברוריה גם בספורט. היא רצה מדי יום, ואחת לשנה משתתפת במיני מרתון הגדול של ניו־יורק, שבו כ־7000 משתתפות. בסיום הריצה היא נכנסת לאוהל הטיפולים ומטפלת במי שזקוקה לעיסוי.

בנוסף לריצה – התחביב הגדול שלה הוא הטניס. זה מספר חודשים שהיא לומדת אצל רוג'ר דאודזוול, לשעבר שחקן נבחרת הדייויס של רודזיה, ובאליפות הקרובה של המועדון היא רוצה לזכות בתואר לנשים.

מרבית המטופלים שלה הם אתלטים, ובעיקר רצי מרתון או חובבי ריצה אחרים. כך אלופת ניו־זילנד **אליסון רו**, מנצחת מרתון ניו־יורק השנה, **איזבל קארמייקל**, חברת הסגל האולימפי של ארה"ב למשחקי לוס־אנג'לס שזכתה במדלית כסף במכביה ה־12. הגדולה מכולם היא כמובן גרטה וויץ, שעד להיכרות שלה עם גינטון לקח לה להתאושש ממרתון מספר ימים. בעקבות הטיפולים של ברוריה נזקקת גרטה למנוחה של 24 שעות בלבד.

עם שחקן הקולנוע דסטין הופמן יוצאת ברוריה לרוץ בסנטראל פארק של ניו־יורק. הוא מתכונן למרתון ניו־יורק הקרוב, ומרבה לשחק טניס.

ברוריה עובדת רק ארבע שעות. זה המקסימום. ברגע שהיא עוברת את הגבול – היא מתקשה לחלק את האנרגיה שלה בצורה שווה למטופלים.

ברוריה ביגמן

ברוריה. כסף בעשר אצבעות.

ברונו פיש: בן 70 – לצעדות

בין 30 אלף המשתתפים בצעדה המסורתית ה־12 של „ניימיכן" בהולנד, היו גם שבעה ישראלים, שצעדו, כל אחד, כ־150 קילומטרים. המבוגר שבהם, **ברונו פיש**, בן 70, וצעירים ממנו שלמה ומינה גלבוע ובנם ליאור, צפרירה פיקל, חיה לסקי ועליזה קורדובה.

מיליון צופים, אוחזי פרחים, לצידי הדרכים, ישובים על במות שהוקמו במיוחד לכבוד אירוע זה, הריעו לצועדים שעברו מידי יום כ־30 קילומטרים. רק ביום הראשון היתה נשירת צועדים, כ־1250 משתתפים שפרשו בגלל מזג האויר הקשה.

הישראלים יצרו קשר הדוק עם כמה מנציגי הקבוצה היפנית, שמנתה כ־500 צועדים. המארגנים קבעו שהיפנים קטני הקומה יצאו לדרך מידי יום שעה אחת לפני הצועדים האחרים בגלל... צעדיהם הקטנים.

ברוריה ביגמן

ברונו פיש עם צועדים יפנים

רבקה. לא רק אשתו של שמוליק רוזנטל

„אחרי שכמה שנים רדפו אותי המלים, 'את אשתו של שמוליק רוזנטל?' – החלטתי שאני חייבת לבלבל את היוצרות של השואלים. לגרום לכך שאגיע למשהו בזכות עצמי, ולא בגלל שאני נשואה לכדורגלן מפורסם. להפסיק להיות דמות שולית. לחדול להיות מין ילדת חוץ, שהגיעה למשק של מלאבס מקרית־מוצקין. נלחמתי כדי שיכירו בי, והצלחתי. ועכשיו אני משועשעת, כאשר רואים בתערוכות שלי את שמוליק, ושואלים אותו אם הוא הבעל שלי..."

הדוברת היא הציירת **רבקה רוזנטל**, שפתחה שלשום במוזיאון יד לבנים בפתח־תקווה את תערוכת ציורי השמן שלה. זוהי תערוכה שלישית של הציירת הכשרונית, האוחזת במכחולים זה 15 שנים. בין ציור אחד למישנהו הספיקה ללדת את צביקה (כיום בן 10) יעל (7) ומיכל (3). תעסוקה מלאה בילדים ובצבעים.

בעת שבעלה עשה קאריירה מפוארת בנבחרת ישראל (42 הופעות בין־ארציות), הפועל פתח־תקווה ובורוסיה מינשנגלדבאך המערב־גרמנית; ולקראת סיום בבית"ר ת"א ובהפועל לוד – הספיקה רבקה'לה לבית קדקובר ללמוד אצל משה רוזנטליס, ינקו דמיאן, רחל שביט, נחום טבת ואפרת נתן (שמות שאומרים הרבה למבינים באמנות). וכאשר שמוליק הצעיד בשנה שעברה, כמאמן, את הפועל לוד לליגה הלאומית – המשיכה רעייתו ליצור, בדירת הגג המפוארת של המשפחה בפתח־תקווה. „המסר שלי בציורים הינו חזרה לפשטות. אני רוצה שאנשים יביטו בציורים שלי, יהנו מהצבעים הנעימים, הרוגעים והעדינים, ויכנסו לשלוה. ישכחו לרגע את הקשיים שבחיי היום־יום".

אלכס פרלסמן

יצירה של רבקה רוזנטל

רבקה רוזנטל: לשכוח את חיי היום־יום

מיכאל אמר למורטן לאודרופ: זה לא בשבילך...

זה היה משחק גדול. הצגה מרהיבה. 90 דקות של בידור, משחק כדורגל שהפך לחוויה. שווה כל פרוטה. כך הגדיר קהל כדורגל דני שיצא מגדרו למראה משחק הידידות בין אלופת איטליה, קבוצת „יובנטוס" לבין מועדון „פראם" מדנמרק, שחגג את יום הולדתו ה־100.

זה שיובנטוס ניצחה את הקבוצה הדנית התוצאה 1–4 לא היה הפתעה. אך זה שהקבוצה האיטלקית התייחסה בכובד ראש למשחק, הדהים ושיעשע את 18.000 הצופים המשולהבים שמחלו למיכאל לאודרופ שלהם על שהפליא לעשות על המיגרש במדים האיטלקיים.

מיכאל לאודרופ התנגד נמרצות לשיבוץ אחיו הצעיר, מורטן, בקבוצה הדנית. מורטן, כוכב עולה שמנבאים לו עתיד מזהיר בכדורגל הבינלאומי, רצה לשחק אך מיכאל ייעץ לו „לא לעשות צחוק מעצמו מול יובנטוס"...מורטן השתכנע ואת המשחק ראה מיציע העתונאים.

אירגון המשחק עלה למועדון הדני לא פחות ממאה אלף דולאר. אבל זה רח מחצית הסכום ש„יובה" רגילה לקבל תמורת משחקי־ראווה. „וכל זאת בגלל מיכאלינו" – אמר בוניפרטי.

„מיכאלינו", כך מכונה מיכאל לאודרופ, בפי האיטלקים.

אסתר אדלשטן,
סופרת „מעריב" בקופנהאגן

התחרות על הגובה

„מי יקדם למי – אשה שתקפוץ לגובה 7 רגל (2.14 מ'), או גבר שיעבור רף בגובה 8 (2.44 מ') ?" – שאלה זו, משעשעת־לכאורה, הוצגה ע"י סקוט דייויס, סטאטיסטיקן האתלטיקה של ה„לוס־אנג'לס טיימס", ומומחה בעל שם עולמי בתחומו – לעשרות מומחי אתלטיקה, כל אחד מהם בר־סמכא מהמעלה הראשונה.

היו בינהם מאמנים, סטאטיסטיקנים, פרשני תקשורת וגם „פריקים של המסלול והשדה", שהידע שלהם אינו נופל מזה של כל מקצוען אחר.

הרוב, כמעט 70% מהנושאים, כך סיכם דייויס את הסקר הזה, הצביע על כך שנציגת „המין היפה" תשיג ראשונה את המטרה, ותקבע שיא עולם חדש זה, שיפרוץ מחסום בתחום הספורט. „ההישג נמצא ממש לידינו, בפינה שמעבר לרחוב הסמוך..." – התבטא אחד הנשאלים.

הרוב הצביע על כך שהבולגריה סטפקה קוסטאדינובה (21), שיאנית העולם הנוכחית, ששיאה העולמי (2.08 מ') מרוחק כדי 6 ס"מ מהיעד – ובכל זאת תעשה זאת. היא קרובה לכך מכל גבר השואף להישג המקביל. זאת, על־אף העובדה שהשיא הגברי, 2.41 מ', בו מחזיק הסובייטי איגור פאקלין – קרוב ליעד רק כדי 3 ס"מ.

קוסטאדינובה השיגה את שיאה העולמי במאי האחרון, ומיד לאחר שעברה את הגובה הנ"ל ביקשה שהרף יועלה ל־2.10 מ', גובה שזיכה את צ'ארלס פורטר האוסטרלי במדליית הכסף לגברים, באולימפיאדת מלבורן, לפני 30 שנה.

אלא שסטפקה לא ניסתה אפילו לקפוץ מעל לרף בגובה 2.10 מ', כי הקהל בסופיה השתולל משמחה לאחר השיא שקבעה, ולא איפשר לה לחזור ולהתרכז. מאות פרצו למגרש כדי לחבקה ולנשקה. אבל המומחים אומרים שרק היא מסוגלת לנפץ את מחסום ה־8 רגל.

בקפיצה לגובה דרושה תחרותיות בעיקר על־מנת „למשוך" את המתמודדים. המומחים מצביעים על כך שההתקדמות בספורט הנשי, במיוחד באתלטיקה, גדולה יותר בשנים האחרונות בהשוואה להתקדמות שחלה בהישגי הגברים. „עושה רושם שהגברים דורכים במקום" – התבטא אחד ממשתתפי הסקר של דייויס.

דייויס עצמו סבור כי דווקא גבר יהיה הראשון שיעבור 8 רגל – והוא יעשה זאת לפני האישה הראשונה שתעבור 7 רגל.

תנו צ'אנס לעידן החדש

משה לרר

כאשר מנהלים ויכוח – רצוי שיהיה דו־סטרי. קשה לנהל שיח עם מישהו שנעול על „לאו" מוחלט.

אבל עתה, אחרי איומי־סרק בדבר משבר כביכול בכדורגל (ומתי לא מאיימים בתקופה הפגרה, בכל נושא שהוא ?) שוב נפתחו חרצובות הלשון. וכך, אחרי כל כך הרבה שנים של ויכוחים, בעד ונגד, התפשרו הצדדים על 14 קבוצות בליגות הבכירות, על שיפור בתקנון התשלומים המאפשר לשני שחקנים לקבל סכום גבוה ממה שנקבע קודם לכן בתקנון (שבמהותו דמה לגבינה שוויצרית מחוררת), ועיקר העיקרים, לעניות דעתי – ההחלטה בדבר שיתופם של שחקנים מחו"ל בליגה.

השכל הישר החל איפוא לטפטף למוחם של ראשי הענף. רק המצרך ששמו הגיון התמהמה משום מה. ומשהגיע – זו בוודאי סיבה למסיבה.

★ ★ ★

כמו בד מול עיניו של השור – עמדה הצלחת הכדורסל לנגד עיניהם של ראשי ענף הכדורגל. הקופות המלאות של מכבי תל־אביב וההרגשה האירופית הנינוחה של הכדורסלנים, היו לצנינים בעיני ראשי הכדורגל. לא במובן השלילי של המילה. אלא בפירוש הציבורי הרחב יותר.

ברחוב קרליבך בת"א דיברו אמנם הרבה על אירופה, על השתלבות ביבשת. אבל היו אלה דיבורים כמו על מזג האוויר האנגלי, שכולם מדברים עליו ואיש אינו עושה מאומה כדי לשנותו...

נכון שהוצאנו הון עתק על נסיונות להתקבל לאירופה. נכון שהזמנו לארץ כל מי שרק הציע עצמו והיה פנוי למשימה של ביקור. נכון שהרעפנו על הבוסים של הכדורגל העולמי מכל טוב ושפע.

אך באותה מידה נכון לומר שלא הצלחנו. עם הבטחות בנוסח: „נראה", „נשתדל", „נעלה את הצעתכם בקונגרס הקרוב", ואפילו הבטחה קונקרטית של „נצביע עבורכם" – אנו כבר מורגלים. ועובדה שכל אלה כאילו לא היו כאשר הועלה הנושא הישראלי לדיון בפורומים השונים באירופה.

מה עושים? –

כאשר מוחמד לא בא אל ההר, בא ההר אל מוחמד. וכך, מול חומת ההתנגדות האירופית העיקשת, טוב עשתה ההתאחדות לכדורגל כאשר ביצעה איגוף מכיוון כלשהו. היד הנכונה לחצה על הידית – והשערים שלנו לאירופה נפתחו מכאן.

ברוכים הבאים אלינו מאירופה לקראת עונת 1977/8.

★ ★ ★

במחשבה לטווח הקצר שעוד נותר לנו עד לפתיחת הליגה בפני זרים – היתה זו החלטה יוצאת מן הכלל. ולא חשוב כיצד והדרך שבה התקבלה.

ההחלטה לצאת ב„מבצע כדורגלנים זרים" היא החשובה מכל, ועשוייה לקדם אותנו בשוק האירופי המשותף. יש לקוות שהשחקנים הזרים יהיו השגרירים שלנו במוסדות האירופים השונים. הצלחתם תהיה הצלחתנו. כשלונם – כשלוננו. בכל חופשת קיץ שלהם יוכלו לספר לא רק על השמש החמימה בפברואר, כאשר אירופה מושלגת וקפואה, אלא אף על רמת־משחק טובה יותר, על קהל רב ביציעים, על יחס שונה שמגלה הקהל כלפי הקבוצות ואולי על עוד כמה תופעות חיוביות שיבצבצו ויפרחו עם הזמן.

★ ★ ★

אין ברצוני להכביר מלים על הצלחת הכדורסל בזירה האירופית. שני גביעי אירופה ששוכנים בארונה של מכבי ת"א – מדברים בעד עצמם יותר מרבבות מלים שנכתבו בנושא.

אבל כמו בכל התחלה – יש לזכור שהיא היתה קשה. קשה מאוד. הכדורגלים חייבים להבין שהם עומדים מרחק של שנה אחת מאתגר שעשוי לקדם אותם ואת המשחק. יחד עם זאת – אסור להם לשכוח שכדורגל מקצועני לא ניבנה בין־לילה וההצלחות אינן צומחות כפרי על העצים.

כדי שיכירו באירופה לא רק את מוטי איוניר, דוד פיזנטי ורוני רוזנטל – צריך לעבוד. שיעורי הבית צריכים להיעשות כאן. ואז, כשירווח – יוכלו האמרגנים שלנו להתמקח יותר בקלות עם נציגי הקבוצות האירופיות. לא רק להם יהיה מה למכור. גם לנו.

★ ★ ★

כאשר מדברים על קנייה ומכירה, אין מנוס מהשוואה. מה שיש לנו – גלוי וידוע. השחקנים שיבואו אלינו– הם בבחינת נעלם גדול.

אין לשער כי בעונה הראשונה נראה כאן כוכבים מן הדרג האירופי הראשון. אין גם סיבה למישהו, בדרגת כוכב, שיעדיף את ישראל על איטליה, צרפת, אנגליה, גרמניה, הולנד או בלגיה.

נראה כאן, מן הסתם, כמה מזרח־אירופים שבהישג־יד, כמה שחקנים מבוגרים בשלהי הקריירה שלהם. יתכן ונשמע על כמה „שמות" מן העבר הקרוב ואולי הרחוק, ואולי גם על צעירים שירצו לעשות אצלנו את הסטאז'.

לשחקנים הישראליים הייתי מציע לא להיכנס ללחץ. הצלחתם הזרים תהיה גם הצלחתם הם. מצב הקופה הוא שיכריע את גודל הכנסתם.

ואילו באשר לקהל: לא לזלזל ולא להיבהל. לא לפצוח בשירי תהילה ולא למהר להספיד, כפי שכולנו יודעים.

אלה הם, בסך הכל, חבלי לידה של תינוק הכדורגל הישראלי החדש. עם ההתבגרות – תבוא הישועה.

או שכן או שלא. אבל לפחות תנו צ'אנס לעידן החדש העומד בשער. ■

דו·ביד

אברהם שרון

באקלים הקר והסחטני של עונת המשאים והמתנים בין ההנהלות לבין השחקנים, בחמסין האוגוסטי, באוויר העומד והדביק, בתוך המולת השילומים, בהד רחישת הכפות הבוחשות בעיסת העסקנים – בין כל הדברים – איחד לך, דוביד, משבצת קטנה של הוקרה.

אתה מסמל בעיני את אפשרות היהפכות הכדורגל שלנו למשחק יפה, הוגן, נקי. הגישה המקצו־עית שלך, העדר שיקולים לא־מקצועיים, אי ההתחנחנות בפני איש, חוסר הוויתור, ולו גם הבטל והזעיר, השולי והזניח, סחיטת כל טיפה זי־עה ומיץ מן השחקנים; הה־ליכה השואגת לאורך הקוו־ים, השיער הנוצץ המשוח לאחור, הלבוש ההדור, הכיפתור, הטון השקט, העינייני, הכבוד למפסידים, אי ההתרברבות, ההישגים המונחים והמעידים על עצמם יותר מכל מילים – על אלה ועל טעמים נוספים – מגיעה לך, דוביד, משבצת קטנה של הוקרה.

אמנם שמך הוא דויד, אבל בפי כל אתה מכונה דוביד, ואין בכינוי חיבה זה שום נימת לוואי או הקטנה, אלא אות של ייחוד ושל קירבה, היודעת לסייג עצמה ולשמור על קו של ‚בל יעבור'.

באווירה השחצנית, הילדותית, האופפת רבים מן הנוגעים בכדור ומוקרנת מהם, אתה מדיף ריח אחר, ניחוחי, ונותן יסוד להאמין שבזכות אנשים כמוך יש עתיד בהיר לכדורגל הישראלי. זכות גדולה היא לי, דוביד שוייצר, להכניס אותך למשבצת הזאת. ■

"מומו" חוזר מעולם הדממה

שלמה ("מומו") אדרי, בעונה שעברה בבית"ר נתניה בליגה הארצית. העונה, אי"ה, בליגה הלאומית. מחלים מפציעה ומשחזר את הימים הקשים: "לאחר הפציעה הקשה מצאתי עת עצמי לבד במשך חודשיים, וזה היה הלם נוראי. התחלתי לחשוב על מה העולם בנוי. איך קורה מצב שבו הכל מתהפך. כשמהגדולה שלך, כאשר כולם באים לנשק ולחבק אותך כאשר אתה מבקיע שערים, אף אחד לא מסתכל עליך כשאתה שוכב בביתם עם הגבס. כאילו שאתה כבר לא קיים. הרגשתי שאני נמצא בעולם הדממה. כמו שמראים בטלוויזיה את החרש".

"מומו": עכשיו אני כבר בסדר. שוחה בבריכה בווינגייט. מחכה לאישור של הפרופסור. צילום: עדי אבישי.

אלכס פרלסמן

לפעמים הוא חש כאילו הפרק הנוכחי בחייו מהווה חלק מחלום בלהות. באותו חלום הוא נמצא במרכזה של קבוצת אנשים, ונחשב לציר המוביל שלה. כולם מקיפים אותו בהתלהבות, מרעיפים עליו המון אהבה. שהרי כך ייעשה למי שכולם חפצים ביקרו, לאיש המנחיל אותם למעיינות מים טובים. לשנייה אחת עוצם את עיניו, פוקח אותן, ואז מוצא את עצמו כמעט לבד. רק עם שניים-שלושה המקורבים לו ביותר. מוחוור לו כי זמנית, התועלת שהוא יביא לקבוצת האנשים תהיה אפסית, ועל כן זנחו אותו. ואז הוא נתקף בהלם. בייאוש תהומי.

חלוץ בית"ר נתניה שלמה ("מומו") אדרי סיפר לי בסוף השבוע על חלום הבלהות, בעברית הפשטה והברורה שלו. אבל הגדרת ההלם לא נפקרה מהרפרטואר הפחות ציורי של דבריו:

"לאחר הפציעה הקשה מצאתי עת עצמי לבד במשך חודשיים, וזה היה הלם נוראי. התחלתי לחשוב על מה העולם בנוי. איך קורה מצב שבו הכל מתהפך. כשמהגדולה שלך, כאשר כולם באים לנשק ולחבק אותך כאשר אתה מבקיע שערים, אף אחד לא מסתכל עליך כשאתה שוכב בביתם עם הגבס. כאילו שאתה כבר לא קיים. הרגשתי שאני נמצא בעולם הדממה. כמו שמראים בטלוויזיה את החרש".

ישנם מאורעות הנחקקים להם בזכרונו של הבן-אדם לנצח נצחים. אפשר ששלמה אדרי לא ישכח שנים רבות את אותה שבת בחודש אפריל השנה, המחזור ה-23 בליגה הארצית בכדורגל. קבוצתו, המובילה הגאה של הליגה הארצית, יצאה למשחק חוץ בלוד.

לא ראיתי קרסול...

"מומו" משחזר: "כל השבוע הם הבטיחו לנו מלחמת עולם, דם פיצוצים ושבירות רגלים. כשהגענו לכניסה לעיר, ליוה אותנו כוח משטרה למגרש. כשנכנסנו לחדר ההלבשה, הקהל שלהם התחיל לריב עם השחקנים שלנו. ובדקה הראשונה של המשחק, כשניסיתי לרוץ לכדור שאותו החזיר נעמן לשוער בנודיס, כל הקהל התחיל לצווח ולקלל- אותי. בקיצור, היתה אוירת טירור". בדקה השלישית למשחק התנהל חלפון עם הכדור במרכז המגרש. "הוא הכניס לי כדור עומק. ברחתי מסרג'יו חוואל ששמר עלי, ורציתי לעשות תרגיל לנעמן (בלם לוד). אבל לפני שהכדור הגיע אלי כבר הייתי על הריצפה (הרשא – א.פ.). נעמן, שבא מאחור, בעל בי מעל הקרסול ברגל ימין. באותו רגע הרגשתי כאב חד. צעקתי ,הוא שבר לי את הרגל'. שכבתי על הגב, הרמתי את הרגל, ולא ראיתי את הקרסול. הסתכלתי הצידה וראיתי כאילו שהחלק התחתון של הרגל היה על הריצפה. כל השחקנים במגרש היו בהלם. בתדהמה. שייע התחיל לבכות, גם רמי יצחק ויוסי תשובה שישבו על הספסל. והשחקנים שעמדו לידי ברחו. הם לא יכלו להסתכל".

חלפו דקות אחרות והאמבולנס הגיע. אמו של שלמה, סימה אדרי, שאיננה מחמיצה שום משחק של בית"ר נתניה, ביקשה לבוא עמו לבית-החולים. הפצוע, שהיה כבר רגוע מכיוון שהכאב הראשוני חלף, סירב. "ידעתי שאמא סובלת מלחץ דם, ופחדתי שיקרה לב משהו אם היא לבוא אתי ל,אסף-הרופא'. נשלחתי לשם עם גיסתי כינרת (אשת אחיו יוסי, קשר הקבוצה). היא לא הפסיקה לבכות בדרך".

קיצורו של ספור, הרופאים איבחנו שני שברים, בשוק ובשוקית. גם סדק בקרסול. עשו קיבוע-ים, החזירו את העצמות למקומן, גיבסו את הרגל. גבס שכיבה לחודשיים ימים. "אז התחלתי להבין את המשמעות של הפציעה שלי. חברי ההנהלה והמאמן בקושי באו לבקר אותי, פעמיים בבית החולים ופעמיים בבית. ציפיתי מהם להרבה יותר. על המנהלים שלנו אני יכול לומר כי אלו השנים הראשונות שלהם בכדורגל, חלק מהסטאז', ולכן אני כועס עליהם פחות. הם עוד לא מבינים מספיק. אבל לשייע פייגנבוים יש לי הרבה מה להגיד. כשהוא אימן אותנו בליגה א', בעונת העלייה לפני שנתיים, הוא היה זקוק לי כאוויר לנשימה. ואז הוא היה רץ אתי כל פעם לרופאים כשקיבלתי זריקות בשרירי הבטן וליד המפשעות, בגלל שסבלתי כאבים איומים. למרות הכאבים והזריקות הייתי מלך השערים של הקבוצה ושל כל הליגות הבכירות, והרגשתי בקבוצה כמו מלך. ואילו עכשיו, עם הגבס, שייע כאילו שכח שנתתי למענו שנתיים מהחיים. שהייתי הגורם העיקרי לכך שהקבוצה עלתה תוך שנתיים מליגה א' ללאומית. שהייתי רץ ישר אלי אחרי כל גול".

"התחלתי להבין את המשמעות של הפציעה שלי. חברי ההנהלה והמאמן בקושי באו לבקר אותי, פעמיים בבית החולים ופעמיים בבית. ציפיתי מהם להרבה יותר. על המנהלים שלנו אני יכול לומר כי אלו השנים הראשונות שלהם בכדורגל, חלק מהסטאז', ולכן אני כועס עליהם פחות. הם עוד לא מבינים מספיק. אבל לשייע פייגנבוים יש לי הרבה מה להגיד. כשהוא אימן אותנו בליגה א', בעונת העלייה לפני שנתיים, הוא היה זקוק לי כאוויר לנשימה. ואז הוא היה רץ אתי כל פעם לרופאים כשקיבלתי זריקות בשרירי הבטן וליד המפשעות, בגלל שסבלתי כאבים איומים. למרות הכאבים והזריקות הייתי מלך השערים של הקבוצה ושל כל הליגות הבכירות, והרגשתי בקבוצה כמו מלך. ואילו עכשיו, עם הגבס, שייע כאילו שכח שנתתי למענו שנתיים מהחיים. שהייתי הגורם העיקרי לכך שהקבוצה עלתה תוך שנתיים מליגה א' ללאומית. שהייתי רץ ישר אלי אחרי כל גול".

יחמיץ את ה"דרבי"

ברגעי הנפילה הכואבים היו לשלמה אדרי גם קרני אור. "ברוך ידיד (בלם בית"ר ת"א) וג'קי דהאן (בלם הפועל רמת-השרון) ישבו בבית-החולים כל הזמן ליד המיטה שלי, למרות שהיכרתי אותם רק מהכדורגל. חיים בר ושלמה חביב, שעברו פציעות דומות, עודדו אותי, ואמרו לי שזה לא סוף העולם, שעוד אוכל לחזור לשחק". גם נעמן בא לבקר את אדרי כמה פעמים. "אינני מאשים אותו במה שקרה, כי קשה לי להאמין שהוא רצה לפצוע אותי בצורה כל כך קשה. הוא רצה רק להוציא אותי מהמשחק או להקשות לי את החיים, כדי שלוד תוכל לנצח במשחק החשוב הזה".

אבל במיוחד יזכור "מומו" לטובה את חברו לקבוצה אשר סאסי, העומד לבוא בברית הנישואים עם אחותו, יהודית אדרי, ביום ה' בשבוע הבא, כמו גם את חברתו קלר וקנין. "שניהם, יחד עם אמי סימה והאחים שלי, פינקו אותי כל הזמן".

שלמה אדרי הינו רק בן 22, ועד היום הוא שיחק בליגה א' ובארצית בלבד. למרות זאת כבר נודע שמו כמבקיע שערים ברמה גבוהה. הבחור התמיר והמשופם הכניע 70 פעם את שוערי היריבות של קבוצתו במהלך שש העונות שבהן הופיע בקבוצה הבוגרת. גם השנה, בארצית, היה מועמד למלך השערים, עם 12 כיבושים עד לאותה שבת עגומה בלוד.

בעוד שבועיים ייפקד מקומו מהרכב קבוצת המנורה שלה עיר היהלומים, במשחק הבכורה הלאומי בתולדותיה, ב"דרבי" הגדול מול מכבי. "מומו" יישב על הספסל, אולי ביציע הכבוד. לשוער מכבי אריה חביב תהיה דאגה גדולה אחת פחות. הוא לא ידיר שינה מעיניו ערב המשחק. אבל שלמה אדרי מאמין כי ב"דרבי" הגומלין, בסיבוב השני, הוא כבר ימצא ב"פורמה טובה". ההחלמה שלו מהפציעה הקשה הינה מהירה, יחסית. "לאחר גבס השכיבה הסתובבתי כמה שבועות גם חצי גבס, לדריכה, ובהמשך עם גבס הליכה. הורדתי אותו לפני שבועיים, הסתובבתי קצת עם קביים, ועכשיו אני כבר הולך בסדר. גם שוחה בריכת וינגייט. ואני מחכה לאישור מפרופסור הנרי הורושובסקי כדי להתחיל להתאמן".

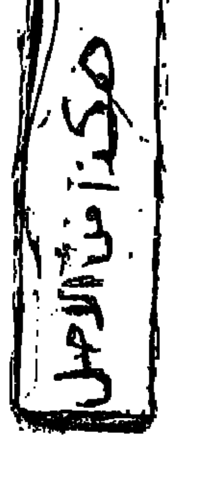
הרהורי פרישה לא עלו כלל בראשו, למרות הסבל הפיזי והנפשי שעבר עליו בחמישה החודשים האחרונים. אפשר ומורשת אבות היא המנחה את השאפתנות העצומה שלו לחזור ולככב ברחבות. אביו, שלום ("קרלוס") ז"ל, שהיה כדורגלן בנבחרת הנוער של ספרד, ועם עלותו לארץ בשנת 1961 שיחק בבית"ר קרית-שמונה ובבית"ר נתניה, הגיע לביסוס כלכלי מסויים בעקבות הצלחותיו על כר הדשא. "היינו הראשונים בקרית-שמונה שקיבלנו גאז ופריז'ידר, רק בגלל שאבא שלי היה חלוץ מצטיין" – אומר "מומו". הוא עצמו יבקש להגיע להרבה יותר. אפשר שגם יצליח. במיוחד אם הפציעה האחרונה שעברה עליו תהיה האחרונה באמת. מי יתן. ■

שייע: אחזיר אותו במהירות לשיא הכושר

יהושע (שייע) פייגנבוים, מאמן בית"ר נתניה, משוכנע כי עד לפציעה הקשה היה חניכו שלמה אדרי בדרך הסלולה לתהילה גדולה בשדה הכדורגל. "הייתי משוכנע שהוא יגיע בהקדם לנבחרת ישראל. יש לו בעיטה אדירה, במיוחד ברגל ימין. שליטה טובה בכדור. משחק הראש שלו מעולה, והוא נהנה ממיקום מצויין ברחבת היריב. כשצריך, מומו יודע לשחק בכוח. בתקופה מאז שהגעתי לנתניה הוא למד יופי את מקצוע ההבקעה. בעצם, הזכיר לי את עצמי כשהייתי שחקן. גם אני לא הייתי שבע אף פעם מהבקעת שערים. לאחר שהוא הבקיע שער, הוא היה רץ, ושם את הכדור באמצע המגרש, רעב להבקיע שער נוסף".

על מיגרעותיו המקצועיות של החלוץ אומר מאמנו: "הוא חייב לעבוד יותר על רגל שמאל, ולהיות זריז ומהיר יותר".

על טענותיו של מומו לגבי היחס של פייגנבוים כלפיו לאחר הפציעה מביע שייע תמיהה. "אולי הוא מדבר ככה בגלל שהוא מתוסכל מהפציעה. הייתי אצלו בבית יותר משלוש פעמים וכל הזמן התעניינתי במצב שלו. אף אחד לא חושב להזניח אותו. עובדה שההנהלה ישבה אתו כדי לסכם את החוזה הכספי לשנה הקרובה, והתייחסה אליו כמו אל שחקן בכיר בקבוצה. אני מאמין שכאשר מומו יחזור לעצמו התיסכול שלו יחלוף. ואני כמאמנו אעשה הכל כדי להביא אותו במהירות לשיא".

היד תאימתנית של פאטימה וויטבריד (בריטית ממוצא קפריסאי), אשר שילחה את הכידון לשיא עולמי מדהים, תראשון באליפות האתלטיקה האירופית. בהטלת אחת למרחק 77.44 מ' היא שיפרה את שיא העולם ביותר מ־2 מטרים!

ג'ודית סימפסון נוחתת בבור הקפיצה לרוחק, במסגרת קרב־7, בו זכתה במקום ה־2

החיוך הרחב של המזרח־גרמניה אנקה בהמר, לאחר שהשלימה ניצחון אירופי בקרב־7 לנשים.

השלישייה הבריטית שנטלה את השליטה בריצת הגמר ל־800 מטר: משמאל – האלוף סבסטיאן קו, אשר דחק למקום השלישי את יריבו המושבע סטיב קראם (במרכז), ומימין הסקוטי ש„גנב" את הסגנות תום מק־קין

בתצלום למעלה – סבסטיאן קו מביע את דעתו על ניצחונו ב־800 מטר

אליפות אירופה באתל

השבוע הסתיימה אליפות אירופה באתלטיקה קלה. היו אליפות מוצלחת מאוד לרצים הבריטיים, שזכו כמעט בכל הרי ...שימה וויטבריד גם שברה שיא עולמי בהטלת כידון, ודיילי ת... לקח שוב את התואר בקרב עשרה, ללא מתחרים. סיפור הא... תמונות.

מותשות לאחר ריצתן ל־800 במסגרת קרב־7 לנשים, מוצאות ג'ודית סימפסון מב... ואנקה בהמר ממזרח־גרמניה – הקלה האחת בזרועות חברתה

מי בכלל חשב על כדורסל

אבי מורגנשטרן

עופר יעקובי לא חשב אף פעם להיות שחקן כדורסל. זה פשוט יצא לו. ככה התגלגלו העניינים. ילדות בפינה הצפונית של ישראל, קרית־שמונה, רחוק מהמרכז, מהשאיפות של להיות ספורטאי גדול ומפורסם.

עד גיל 16 הוא אפילו לא ראה מגרש כדורסל. ילד רגיל, שהתנתק מהוריו כדי ללכת וללמוד בפנימיה צבאית, בטכני בחיפה. רצה להיות בעל מקצוע. גם ההורים תמכו. למרות שהיו לו קשיים. עופר, שעד אז היה תחת הסינור של אמא, לפתע מצא עצמו לבד, מתמודד עם משמעת של פנימיה צבאית. זה לא היה קל. בכלל לא. כדורסל? לא היה זמן לחשוב על זה בכלל. הוא למד עד שעות הלילה המאוחרות. „רציתי להספיק ללמוד בתשעה חודשים, מה שלא למדתי כל החיים". באופן מקרי, הגיע שמו לאריה מליניאק. אולי ממדי הגוף של יעקובי, הפרושים לרוחב ולגובה, הרשימו את המאמן. יעקבי הגיע לקורס לראשי קבוצות שערך מליניאק, אז מאמן נבחרת הנוער. משם קצרה היתה הדרך לנבחרת. היום הוא בנבחרת ישראל. בן 25. בקושי תשע שנים על הפארקט. והוא בכלל לא חשב להיות כדורסלן.

הימור של מליניאק

„כשהייתי בנבחרת הנוער, אמר לי מליניאק שהכושר שלי לא מספיק טוב. זה לא השביע את רצונו. האמת היא שלא שיחקתי אז הרבה דקות בנבחרת. מליניאק המליץ שכדאי שאני אקח את הכדורסל בצורה רצינית. שאקדיש את כולי. דיברנו על זה שאני אעזוב את הטכני, ואתרכז רק בכדורסל. אהפוך את זה לדרך חיים. כלומר מקצועני." ההורים היו פחות נלהבים. הם פחדו שהילד יאבד מקצוע וישאר רק עם תחביב. היום זה נראה אחרת. דברים שראו אז, לא רואים עכשיו. יעקובי, בהמלצה נוספת של מליניאק, נחת בקיבוץ גן־שמואל. אגב, את הטכני הוא עזב, קצת לפני שנגע בגיל 17. „בוב גונן, אז מאמן גן־שמואל, ממש טיפח אותי. היו לי את התנאים הכי אידיאלים להתאמן. היה לי את המגרש מתי שאני רוצה, ללא הגבלה. גונן עבד עלי שעות נוספות. מבחינת ההתאקלמות היה ממש יופי. נכנסתי ישר לקבוצה הבוגרת של הפועל גן־שמואל. אחרי עונה אחת כבר הייתי שחקן הרכב ראשון. ההתקדמות שלי היתה ממש מטאורית. במקביל, גם בנבחרת הנוער הפכתי לשחקן חמישייה. שיחקתי אז עם ג'מצ'י, משה הרשקוביץ, ארז חזן, ומרקוביץ. היינו נבחרת די טובה, ותפסנו מקום שביעי באליפות אירופה ביוגוסלאוויה."

אחרי ארבע עונות תחת חממת הקיבוץ, עבר יעקובי למרכז, להפועל חולון. שוב מליניאק בתמונה. הוא לא שכח את יעקובי, ורצה אותו כשחקן בחולון. יעקובי עזב בשמחה את הקיבוץ. „לא היה לי מה לעשות שם אחרי הצבא. זה לא מתאים לי לחיות בקיבוץ".

בחולון הוא עבר שנתיים תחת מליניאק ושנה עם אייואן ראנקן. הקהל של חולון אהב אותו. מאוד. יחד עם מוטי דניאל (ראה מסגרת) הם הקפיצו את הקהל הלוהט של חולון מהמושבים. יעקובי מתאים בסגנון משחקו לקהל הזה. אגרסיבי, לוחם. לא שחקן טכני. יותר שחקן נשמה. הוא התאקלם בקבוצה היטב, חברתית ומקצועית.

עריקה לשורות האדומים

עם כל זאת, עבר לפני עונה את הכביש לאדומים מת"א. האוהדים של חולון קיבלו לחץ דם גבוה. „היו כל מיני בעיות כספיות בינו לבין ההנהלה. הם גם טענו שהעורך־דין שלי לא דיבר אליהם יפה. היו גם בעיות טכניות. האמת היא שרציתי לקחת פסק זמן מחולון. לראות איך זה בקבוצה אחרת. חולון רכשו אז שחקני רכש, ופחדתי שלא אמצא את מקומי בקבוצה, שלא אתרום מספיק. העדפתי ללכת להופעל ת"א, גם בגלל שפיני גרשון אימן את הקבוצה. פיני בנה עלי הרבה. הוא אמר לי שאני אהיה שחקן מפתח. אני, מצידי, רציתי להראות לחולון שהם הפסידו שחקן טוב." יעקבי בא להפועל ת"א עם סל עמוס שאיפות. כדרך השתבשו הדברים. הוא גם לא היה שחקן מפתח. במיוחד כשארל וילימאס משחק את תפקיד המנעול.

עופר יעקובי מאוד לא אוהב לדבר על התקופה הזאת. זו היתה שנה לא טובה, גם אם בדרך הוא מנסה למצוא דקות משחק טובות שלו. „הכל היה יפה עד שהגיע ארל ויליאמס הגדול. הייתי אמור לשחק בחמישיה יחד איתו ועם צימרמן, מרסר ולארגי. אבל אז התחיל הבאלאגן. היו מלא תככים ומריבות. כל אחד שם חשב את עצמו לכוכב. אף אחד לא שם על טובת הקבוצה. כל אחד רצה לגמור עם כמה שיותר נקודות. גם היחסים בינם לבין פיני גרשון לא היו טובים. הם לא אהבו את שיטת המשחק שלו. פשוט התעלמו מההוראות ועשו לבד תרגילים, מבלי שגרשון יהיה מעורב בכלל. זה נתן את האות לפריקת עול כללית. ההנהלה, במקום לעמוד לצידו של גרשון, פחדה, והלכה עם השחקנים. אני לא הצלחתי להשתלב במסגרת הזו. בקיצור, לא שיחקתי מספיק. אפילו שניצחתי להם איזה 7 משחקים בדקות האחרונות, פיני הפסיק לשתף אותי. הוא טען שאני איטי, ולא יורד להגנה מספיק מהר. או להתקפה מתפרצת. הוא היה חייב לשתף את האמריקנים בכל מחיר. ההנהלה קבעה מי ישחק, ואני לא מתכוון לאברהם פלדה. היו הרבה גורמים שנקראו ‚מקורבים' לקבוצה, שבחשו בהרכב. גם אם פיני גרשון רצה לתת לי דקות משחק – הוא לא היה מסוגל לזה. היו תנאים ממש מכפישים..." יעקובי איבד עניין בקבוצה. כשיעקב ארלר החליף את גרשון, באה תקופה חדשה לת"א. אדלר לקח את השחקנים לשיחות אישיות, וראה מה יושב להם על הלב. הוא ניווט את הספינה לפי כיוון הרוח שנשב בה. כלומר, „הוא השתדל לא לגעת בנקודות כואבות. לא לפתוח פצעים. הוא ראה שוילימאס וצימרמן לא אוהבים תרגיל מסויים, אז הוא ויתר עליו. הוא הכין תרגילים כך שכולם יהיו מרוצים. שלא יהיו בעיות. הם חשבו שבלי מושכות יהיה יותר טוב. בלי שמאמן ישב עליהם חזק. כולם שבעו נחת מהמצב. לפחות לא היו חיכוכים".

עופר יעקובי, כדורסלן נבחרת ישראל; כשגדל בקרית־שמונה, עד גיל 16, בכלל לא ידע מה זה כדורסל ■ כשהיה בטכני של חיל־האויר, גילה אותו, במקרה, אריה מליניאק ■ בתוך שנה־שנתיים למד לשחק, וממדי גופו הביאו אותו גם לנבחרות ■ על האוהדים של הפועל חולון, על השנה בהפועל תל־אביב, על חלום בלהות ששמו ארל ויליאמס

[illegible]

הסיוט של הפועל ת"א, ובמיוחד של ארל ויליאמס רדף את יעקובי עד ספרד, באליפות העולם האחרונה. כששמע שויליאמס מתעתד לנחות בחולון, הוא חש כמו בתוך חלום בלהות. שהשד רודף אחריו. „לשחק עם וילימאס זו חוויה מאד לא נעימה. כשנפרדתי ממנו, אמרתי ברוך שפטרנו. הוא צועק על כולם, מקלל. לא מוסר. כל הכדורים חייבים להגיע אליו, אחרת הוא משתולל. כששמעתי שהוא בדרך לחולון, ביקשתי משרף לא להתאמן איזה אימון בנבחרת. פשוט הייתי בדיכאון. שרף אמר לי שהוא בהחלט מבין אותי, וויתר לי על אימון. היו כמה חברה בהפועל ת"א שחייכו אליו מפחד. אבל זה בולשיט, כולם סבלו ממנו".

בנבחרת ישראל, באליפות האחרונה, קיבל יעקובי רק ריקושטים של דקות משחק. אבל ברור לו שמרסר ולאסוף היו טובים ממנו. יעקובי נתן להם לנוח מדי פעם. „לא היו לי ציפיות גדולות באליפות העולם. מרסר ולאסוף הם שחקנים טובים ממני. אני הייתי מחליף של הגבוהים, למרות שאני רק 2 מטר. באליפות אירופה דרג ב' רווקא שיחקתי הרבה. ויליס ושלכטר לא היו בכושר, ומרסר לא היה, אז היה לי מקום בהרכב. שרף נתן לי המון קרדיט. הוא האמין בי לאורך כל הדרך. בסך הכל שיחקתי מספיק בספרד. קשה היה לי להתמודד עם ענקים של 2.20 מ'.

יעקובי מודע למגבלות שלו. מגבלות שבאו בגלל ההתחלה המאוחרת. אבל גם כך, הוא מסתכל אחורה על הקאריירה שלו די בהנאה, בהתחשב בכך שהוא בכלל לא חשב להיות כדורסלן. הראיון איתו נערך 24 שעות לפני שנכנס לחופה עם חברתו היפהפיה פוית כהן (ראה מסגרת). יעקובי משתרע על הכורסא בנוך־שלאטניות. על החזה מדליון בצורת כדורסל. נח לפני משחק אימון שייערך בעוד כמה שעות. סופר את השעות עד החתונה, ומשם יורד לאילת, לירח דבש מקוצר. צריך לחזור ולהזיע במדים של חולון. יעקובי מאוד שמח לחזור. הקהל, האווירה של חולון, מתאימים לו. בת"א הוא בקושי שמע אוהדים. בחולון יש הר געש. יעקובי חש אותו משני צידי הכדור. כשבא עם הפועל ת"א להיכל הספורט בחולון, האוהדים רצו לקרוע אותו. הצבע האדום שרף להם כמה פיוזים. „אין אוהדים כמו בחולון. במשחקי אימון באים 1000 איש, ובכסתם אימון איזה 200. כל הטבעה באימון מקפיצה את כולם כאילו זה סל מכריע."

לנצח את חולון -- שוב

– אבל כשבאת לחולון עם הפועל ת"א, לא אהבו אותך במיוחד?

„הם הרגישו נבגדים. מילא לעזוב את חולון, אבל למה דווקא להפועל ת"א... הם קיללו אותי כל המשחק. לי אין את הקטעים האלה. אני ספורטאי. בכל קבוצה אני רוצה לנצח. אין אצלי פוליטיקה, וכל שאר השטויות שבספורט. אני רוצה לנצח. הם שנאו אותי בגלל שבאתי לנצח אותם."

– זה חבנים אותך לאמביציה מיוחדת?

„הרגיז אותי שקיללו. מאוד רציתי לנצח אותם, דווקא בחולון. לפני כל האוהדים. האמת היא שפיגרנו נגדם עד שנכנסתי למשחק. עשיתי מהפך, וניצחנו. אחרי המשחק הייתי בטריפ של ניצחון. היתה לי התפרצות ספונטאנית לעבר הקהל, רצתי והנפתי אצבע שאני מס' 1. הם עוד יותר נכנסו לעצבים."

– היו לך בעיות ביציאה מהמגרש?

„שום דבר. אל תשכח שאני מרוקאי..."

האוהדים של חולון שמו במשך עונה שלמה ‚איקס' על הפרופיל של עופר. גם כשבא לראות אותם בגביע אירופה ובכסתם משחקים, הקהל היה מקלל ושורק לו בוז. „חכה תראה מה הם יעשו לזלוטיקמן השנה..." ליעקובי כבר יש נסיון בזה.

השנה הוא מקווה לעונה טובה. להרבה דקות משחק. „אני רואה בחולון בית שלי. כשהלכתי לשנה, מישקה לפרדון אמר לי: ‚תצא לשנה, ותראה איך זה בקבוצות אחרות. תאכל חרא, ואז תחזור אלינו'. הוא צדק. הכי טוב לי בחולון. למרות שגם בתל־אביב, הפליי־אוף ניצחתי את גליל־עליון לבד. תשאל אותם בזכות מי הם בגביע אירופה..." והוא בכלל לא חשב להיות כדורסלן. ■

האישה שהדליקה את מציתי התחנות

פזית כהן, אשתו הטריה של עופר, היתה האחראית הישירה לטקס שריפת תחנות האוטובוסים. הפוזה הידועה שלה, על ארבע בבגד ים, הדליקה את החרדים, במלוא מובן המילה. יעקובי לא אהב את הבאלגן. „זה לא הרגשה נעימה ששורפים תחנות. זה הכל בולשיט אחד גדול. הדתיים סתם עשו רעש גדול מהעניין. זה ממש הגעיל אותי. בסך הכל היא היתה בפוזה הזו, כי זו היתה הדרך היחידה שבה יכלו לראות את כל הצבעים בבגד ים. איומיסא? מה פתאום איומים. רק זה היה חסר להם..."

עופר יעקובי עם הכדור: אם מליניאק לא היה מגלה אותו, אולי לא היה היום קשר בינו למשחק הסלים
צילום: עדי אבישי

פרשת האתלטית האמריקנית קאתי אורמסבי, שרצה מן הגשר אל התהום ובעקבות כך שותקה בחצי גופה התחתון – מפנה את הזרקורים למניעים שגרמו לכך ★ מומחים מעריכים שדיכאון, עקב עיסוק בספורט תחרותי, הוא תופעה נפוצה למדי, בעיקר בקרב ספורטאיות ★ מדוע הן עושות זאת? – מוסכם על רוב המומחים, מאמנים ופסיכולוגים, כי התחרויות מטילות לחץ נפשי אדיר והצורך לשפר את ההישגים – „מלחיץ" אותן כל פעם מחדש. אתלטיקה, שחיה והתעמלות, הם ענפים מועדים ללחץ נפשי קשה.

אלכס דורון

המומחים העניקו לקאתי אורמסבי, 21, סיכויים טובים להופיע – אולי אף להצליח – באולימפיאדת סיאול. שיא המכללות האמריקני בריצת 10 אלפים מטר, 32:36.2 דקות, שבו החזיקה – נתן תקווה לכך. היא היתה סטודנטית מצטיינת בקדם־רפואה באוניברסיטת מדינת צפון־קרוליינה. נהנתה ממילגה מיוחדת במינה – מחציתה על היותה ספורטאית מבריקה ומבטיחה, ומחציתה על הישגיה המרשימים־להדהים בלימודים עם ממוצע של 99 ו־15 פרסי־הצטיינות ואורחות טובה.

אלא שכל התקוות והחלומות שנרקמו סביבה התנפצו בבת־אחת, לפני כארבעה חודשים. בעת תחרות גדולה באינדיאנאפוליס, לאחר שעברה כשני שליש מהדרך אל קו הגמר, הבזיקה בראשה של קאתי המחשבה שהפעם לא תוכל, כנראה, לנצח. היא היתה אז רביעית, שלוש פסיעות בלבד מאחורי הראשונה־המוליכה. לפתע ניתקה עצמה מחבורת הרצות, עזבה את המסלול, דילגה מעל המדרגות בקצה הישורת, הגבירה את מהירות ריצתה, חלפה מאחורי המזנון למימכר נקניקיות – ויצאה מתחומי האיצטדיון. כעבור כעשר דקות הזעיק רוכב אופנוע את המשטרה: „ראיתי נערה נופלת מן הגשר למימיו הסוחפים של הנהר וויט", הודיע בהתרגשות.

קאתי קפצה אל המים הגועשים מגובה של כ־30 מטר, ונחבלה קשה בעמוד השדרה. אמבולנס הוזעק מיד והשוטרים סיכמו את הדו"ח שלהם במלים: „נסיון התאבדות". חמש שעות נמשך הניתוח המסובך, שבו ניסו הרופאים לשתול מסמרי־פלדה מיוחדים בגבה. פסק דינם היה קטלני: „לעולם לא תוכל עוד קאתי להלך על רגליה". היא נותרה משותקת לצמיתות, ממתניה ומטה.

פרסים בספורט ובריקודים

הטרגדיה של קאתי אורמסבי סחפה את התקשורת העולמית בעיצומה של „חגיגת המונדיאל" במכסיקו, ולפיכך לא טופל בה כהלכה. אך בארה"ב היא ממשיכה להכות גלים ועוררה ויכוח ציבורי, על מהותו של הספורט. ניכר כי הזעזוע גדל.

בקהילת הבאפטיסטים בעיירה הרוגעת רוקינגהאם, ממשיכים להקדיש לה תפילה מיוחדת, מידי יום א'. גם בכנסיות נוצריות אחרות באזור זה מתפללים עדיין לשלומה. אך איש אינו משלה עצמו בתקוות. „איננו מסוגלים עדיין לקלוט שזה קרה – ודווקא לה", אמר ג'ורג' וויטפילד, מנהל הספורט בתיכון האזורי שבו רכשה קאתי את אהבתה לספורט והצטיינה להפליא בלימודיה.

היא היתה אתלטית רב־גונית וצברה פרסי הצטיינות בכדורעף, ריצות שדה, מירוצי שליחים, 800 מ', מייל – וגם בתחרויות ריקודים. היא באה מבית חם וצנוע. אביה, מנהל עבודה במפעל תעשייתי גדול, היה מופנם ודאגן – אך לא דחף אותה להשגים. הם באו מאליהם.

קאתי היתה נערה רזה עם שיער קצר וכהה, חיוך נסתר מן העין, טיפוס שנרתע מלהתבלט. „יחסית למבנה גופה – 165 ס"מ ו־47 ק"ג – היו לה רגליים ארוכות ובהם כוח ניכר. נהגתי להחמיא לה בכל הזדמנות: 'יש לך רגליים יפות, נהדרות, במיוחד כאשר את בשורט'ס'", סיפר מאמנה.

כאשר החלו העתונים לחטט בפרשה, נתגלה כי באלבומה הפרטי מעט מאוד תצלומים שבהם היא מחייכת. מישהו נזכר כי לא היו מחזרים. אחד ציין כי החלה את דרכה בספורט התחרותי במיאוצים וכאשר עברה להתמסר לריצות הארוכות הגיע אביה תמיהה, הירבה להציג שאלות שהעידו על חששותיו. הוא היה מוטרד והתקשה לעכל את השינוי. טען שהתקשה לחיות עם עיסוקה החדש – אך כאשר החלה להפגין הצטיינות גם בריצות הללו, החל ללוות אותה לכל התחרויות, הריע לה מן היציע. מעולם לא ראוהו „משתולל" או צועק ומדרבן אותה, כשאר האבות והאמהות.

בלי „ג'אנק פוד"

סיפרו, כי פעם התייצבה למירוץ־שדה אחרי פציעה ממושכת בקרסול – אך לא הוציאה הגה מפיה וסיימה את הריצה, למרות הכאבים. מאמנה גילה כי משקל גופה בעת האחרונה היה קטן בכ־3 ק"ג לעומת משקלה בעת שלמדה בתיכון. התנזרה מכל ה„ג'אנק פוד" החביב על שאר בני גילה והתמכרה למזון טבעוני. בלעה הרבה מאוד ויטאמינים.

חקירה נוספת העלתה כי זו לא היתה הפרישה הראשונה שלה באמצע מירוץ קשה. יש לה היסטוריה נכברה של פרישות כאלו, בעיקר מתחרויות רבות־משתתפים. ב־1983 למשל, בעת אליפות מירוצי השדה, התמוטטה לאחר 1500 מטר. המומחים העריכו לפני הזינוק לאותו מירוץ, שהיא תיזכה בו. כעבור שנה שוב פרצה מתחרות גדולה ומאמנה שמע אותה בוכה בחניון רכב סמוך לאיצטדיון אליו נמלטה. הוא אמר אז לכתבי העתונות החקרנית: „דמעות אינן חידוש גדול בספורט התובעני, במיוחד כשמדובר בספורטאיות השרויות בלחץ אדיר, מתמיד ושואפות לשפר את הישגיהן". משום מה לא שמו לב להערת־אגב זאת.

את שיא המכללות קבעה קאתי בתחרות שבה הועידו לה תפקיד של „ארנבת" – כדי למשוך אתלטית, שנחשבה טובה ממנה, להישג טוב. אלא שהיא החליטה לפרוץ קדימה כמה מאות מטרים לפני קו־הסיום, ניתקה עצמה מיריבתה – וניצחה. „זו מתנת אלוהים", אמרה נרגשת למקרופונים שנתקעו לפיה.

ריצה עם גלולות ומים

לתחרות באינדיאנאפוליס הגיעה „לחוצה" יותר מתמיד. התקשורת היתה שם בהרכב מלא. דווח עליה בהרחבה, כמה ימים לפני. „בערך שני סיבובי־מסלול לפני שעזבה את המירוץ, הבחנתי תוך הצצה חטופה בפניה, שקאתי בלחץ נפשי ניכר", סיפר מאמנה. „אבל כעבור כמה מטרים נוספים, כששבתי לבדוק את מראה פניה, התחלפה ההבעה – והערכתי שהמשבר חלף. ואז, לפתע היא הדהימה את כולם... משום־מה רצה החוצה מהר יותר מאשר בהיותה על המסלול... בדרך כלל, כאשר רץ מחליט לנטוש תחרות, הוא עושה זאת בתחומי האיצטדיון, ממשיך לצעוד בריצה קלה כמה עשרות מטרים, ידיו על ברכיו. הוא מתכופף מעט. נראה כועס או בוכה,

קתי אורמבסבי בתיוך נדיר

ואחר כך מחפש לעצמו להתבודד... קאתי נעלמה מעיני תוך שניות מעטות", הוסיף המאמן ומחה דמעה מעיניו.

לפני ארבע שנים, נזכר מאמן אחר שהשתתף בתחקיר, אירע מקרה דומה לאתלטית מארי וואצר – אלא שהתקשורת האמריקנית עסקה באותה פרשה מעט מאוד. וואצר אושפזה בעבר עקב „תסמונת אנורקסיה נברוזה" – הרעבה כפייתית עד מוות, בעיקר לשם הפחתה במשקל. היא נפוצה למדי בקרב בנות עשרה. עתה ידוע, שלא מעט ספורטאיות „נתפסו" לה.

וואצר שבה לתחרות לאחר תקופת החלמה קצרה, יחסית – אך זינקה לנהר גועש מגשר של מסילת ברזל. היא נותרה משותקת מן החזה ומטה.

דיכאון, עקב עיסוק בספורט תחרותי, הוא תופעה נפוצה למדי, בעיקר בקרב ספורטאיות – אומרים מומחים בארה"ב. פרשת אורמסבי מיקדה איפוא לנושא זה את זרקורי ההתעניינות הציבורית.

„פגשתי ספורטאיות שעמדו על סף התאבדות. ביד אחת אחזו צלוחית מלאה גלולות ובאחרת כוס מים. רק ברגע האחרון מנעתי מהן לבצע את שתי התנועות החטופות, שמהן אין חזרה", סיפר דיק בראון, האחראי על פעילות הספורט התחרותי במכללת יוג'ין במדינת אורגון.

מדוע הן עושות זאת? – מוסכם על רוב המומחים, מאמנים ופסיכולוגים, כי התחרויות מטילות לחץ נפשי אדיר והצורך לשפר את ההשגים – „מלחיץ" אותן כל פעם מחדש. אתלטיקה, שחיה והתעמלות, הם ענפים מועדים ללחץ נפשי קשה.

פסיכולוג הספורט סקוט פנגלי, דיווח בעקבות פרשת אורמסבי, כי נתקל בשישה ספורטאי־צמרת שהיו להם מחשבות על התאבדות. שניים היו אתלטים (גבר ואשה), אחר כדורסלן מקצועני, אחת מתעמלת והיתר עסקו בריקוד ובאילוף כלבים למירוצים.

פרופ' ג'ק בדלר מאוניברסיטת צפון קרוליינה היה בעבר רץ אולימפי למרחקים ארוכים. הוא סיפר, כי לראשונה נתקל בתופעת הלחץ הנפשי כאשר התאמן בחברתו של פרנק שורטר, המנצח האולימפי במרתון במינכן 72'. „פרנק היה שרוי בלחץ במשך 700 יום רצופים, שבהם התאמן מבלי להחמיץ אפילו אימון אחר, בכל מזג אוויר – גם כאשר היה חולה או פצוע".

ג'ואן בנויט, מנצחת מרתון הנשים האולימפי הראשון באולימפיאדת לוס אנג'לס 84' „נלחצה" מאוד מייד לאחר שעברה ניתוח בברכה, 17 יום בלבד לפני המבחנים לקביעת הסגל האולימפי. היא חששה לכושרה – ולפיכך ציוותה להתקין לה אופניים מיוחדים, מעל ראשה – ובעודה שוכבת במיטתה בבית החולים „פירלה" – „עברה" על האופניים ללא הרף בזרועותיה...

לחוצות

גברים מקטרים; נשים מאשימות את עצמן...

בויכוח המרתק שהתנהל בין מומחי הספורט בארה"ב, בעקבות פרשת קאתי אורמסבי, בלט קולו של דון לוקרבי, מאמן אתלטי אוניברסיטת צפון קרוליינה. „ריצות ארוכות לנשים – אמר – תובעניות ורצחניות יותר מאלו של גברים. נשים רגשניות יותר ולוקחות ללב את הישגיהן. הן פחות מודעות מגברים לפעילות ספורט קבוצתית.

„אם אביא את חמשת הרצים הטובים ביותר שלי לאימון שבו יהיה עליהם לרוץ חמש פעמים 800 מטר בקצב מסויים – הם יעשו זאת. אולי בקצב מהיר יותר במקצת ממה שנקבע. אולי אחד מהם ינסה להקדים את כל השאר בקו הסיום ויפתח פיניש ב־20 המטרים האחרונים. אבל אם יהיו אלו חמש אתלטיות – יהיו במהלך האימון הזה יותר מרי התמרמרויות וגניחות... אצטרך למנוע מאחת לרוץ סמוך לחברתה־יריבתה, בעוד שכאשר מדובר בשני גברים שאינם מסמפטים זה את זה – הם ירוצו יחד באימון, בהתאם להוראותי... אין זה סוד כי אלופות־יריבות אינן מחבבות זו את זו. אבל כאשר מדובר בימי הולדת – גברים אינם זוכרים את המועדים שלהם. נשים – אינן זוכרות אותם.

„כאשר גברים רצים ומפסידים בתחרות – דבר ראשון הם מאשימים את המאמן, אחר כך את מזג האויר ולבסוף מתרצים זאת בחבטה במרפק מהיריב או בחסימה לא חוקית שזה ביצע להם. רצות שמפסידות – מאשימות קודם כל את עצמן ואחר כך מתחילות להרהר בקול מה יאמרו למאמנן ולהוריהם.

קתי (מימין), דקות ספורות לפני ריצת המוות שלה

ספורטאית אחרת, מארי שיאה, הפכה לנוירה לאחר שפרשה מהמסלול. בעת ששקעה בלחץ נפשי מתמשך עקב עיסוקה הספורטיבי, הוטרדה אך ורק מן החשש כי תאכזב, תיכשל או תגרום הפסד לנבחרת האתלטיקה של האוניברסיטה שלה.

כשרון מולד

הרדיפה אחר הישגים בענפים האישיים, אימונים הנערכים בבדידות, ספורטאים בעלי אישיות שחותרת ללא הפסק ליעדים רחוקים, לעתים רחוקים מדי – כל אלו תורמים ליצירת הלחץ הנפשי. רבים מהספורטאים הללו אינם מכירים בעובדה שהצלחה בתחום זה היא לעתים „כשרון מולד". בכדורסל, למשל, יש צורך ביכולת מלידה. או שיש לך – או שאין לך. לעומת זאת, כדי להיות רץ למרחקים ארוכים יש צורך ברצון ואימון רב וממושך. במיוחד אצל נשים. עובדה: שיאי הנשים, במיוחד בריצות הארוכות, משתפרים במהירות רבה יותר משיאי הגברים כשאר מקצועות האתלטיקה.

מומחים מצאו כי לנסיון ולבגרות נפשית חשיבות רבה בעיקר למניעת לחצים. ספורטאיות נשואות, אמהות לילדים, עם מקום עבודה מסודר ותחומי התעניינות נוספים – אינן מגיעות למצבים קיצוניים בתקופה של לחץ נפשי הנובע משאיפה להישגים. „יש דמעות, יש הרהורים נוגים. יש רצון לזרוק הכל ולפרוש באמצע התחרות או כלל לא להתייצב אליה. אבל גיליתי שהציפיות ממני ומשכמותי אינן אלא בראשי־שלי ולא אצל אחרים", סיפרה ז'קלין האנסן, שהיתה שיאנית העולם במרתון ב־1975, אך נתפרסמה יותר כאשר הצליחה בתביעה המשפטית שהגישה יחד עם האיגוד האמריקני למען שוויון זכויות לנשים, נגד הוועדה המארגנת של אולימפיאדת לוס־אנג'לס, לכלול בתוכנית התחרויות ריצות ארוכות לנשים, דוגמת המרתון.

„ב־1928 רצו נשים לראשונה מרתון אבל כמה מהמשתתפות באותו מירוץ היסטורי, התעלפו בקו הסיום ממש לידי המארגנים הגברים – ואלו נבהלו וביטלו את ההיתר, שניתן לנשים להשתתף במירוץ הזה. רק ב־1960 בוטל האיסור", טענה האנסן.

„בלילה שבו כשלתי במבחנים האולימפיים לקראת מכסיקו 68', נתקפתי כאבים עזים בכל גופי. ארבע שנים פקדו אותי חלומות זוועה וסיוטים – עד שקיבלתי את ההזדמנות הנוספת להיבחן ולהצליח", גילתה ז'קלין האנסן.

קאתי אורמסבי עדיין לא מסרה את המניעים לנסיון ההתאבדות שלה. גם חברותיה ויריבותיה באותה תחרות אינן מסבירות. אבל יתכן שהן יודעות כמוה, משום שהן נמצאות באותה סירה, שרויות בלחץ נפשי אדיר. ■

מה יותר טוב מלנחש 13 בטוטו? לנחש 14!

טוטו 14

מהיום בטוטו: 14 משחקים ו־5 פרסים

חדש בישראל - 14 משחקים בטופס הטוטו. אתה ממלא 14 משחקים וממתינים לך 5 פרסים במקום 4 פרסים. (החל מ־10 ניחושים ועד 14) וזוהי רק ההתחלה...

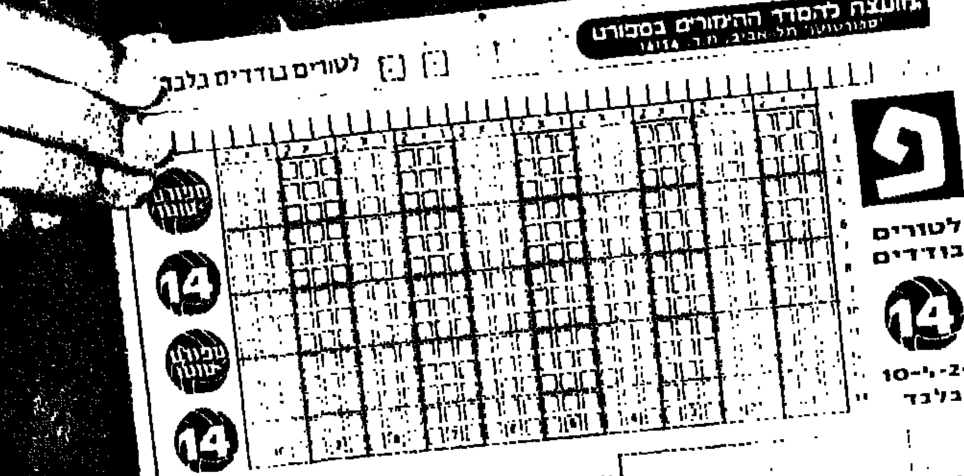
בטוטו 14 אתה מרוויח יותר!

הפרס הראשון בטוטו 14 גדול הרבה יותר, וכשאתה זוכה בו, (הלוואי עלי) הוא מתחלק בין פחות אנשים ואתה גורף הרבה הרבה יותר כסף!
הכדור אמנם עגול אבל הפרס הרבה יותר גדול.

ממשיכים למלא כרגיל

את טוטו 14 אתה ממשיך למלא כרגיל, בשיטה שאתה אוהב ובטופס שאתה מעדיף: טופס לטורים בודדים או טופס רב טורי. גש עכשיו אל תחנת הטוטו הקרובה, הכדורגל הישראלי חוזר למגרש והפרסים מחכים לך. בהצלחה!

ספורט־טוטו
המועצה להסדר ההימורים בספורט

החל ב־1.9.86 יש להשתמש אך ורק בטפסים נחס 14 משחקים והמסומנים בספרה 14. הטפסים האחרים של 13 משחקים, בטלים, אסורים בשימוש ולא ישתתפו בהימורים

הלוואי עלי

השבוע במשחקי גביע הטוטו של הליגות הלאומית והארצית מינימום הפרס הראשון:

300 אלף ש"ח

מינימום כלל הפרסים 550 אלף ש"ח. הפרסים כוללים העברה.

נועם בן־ישראל

14 משחקים — מחזור ראשון

עונת הטוטו החדשה יוצאת השבוע לדרך עם טופס חדש ובו 14 משחקים. על חלק מהשינוי סיפרנו כבר בשבוע שעבר. על חלק – היום.

מה שחשוב למשתתף לדעת, הוא שאין כל שינוי בצורת מילוי הטופס, הן בטפסים רגילים והן בשיטות, מלאות ומצומצמות כאחת. מספר הטורים בקומבינציות השונות זהה. למשל: בטופס שבו שלושה משולשים ו־3 כפולים, יש 216 טורים גם היום. ההבדל היחידי הוא במספר הבטוחים: בטופס 13 הוא 7, בטופס 14 יש 8. כך גם אין שינוי מבחינת הצורה והפיזור של השיטות המצומצמות: 4 משולשים מצומצם נשאר 9 טור ב־14, בדיוק כפי שהיה ב־13. (במדור השבוע גם פירוט הזכיות בטופס רב־טורי, הכולל גם את הפרס החמישי – הפרס שמתווסף החל מהשבוע). המשחקים השבוע הם של גביע הטוטו, והתוצאה הקובעת היא התוצאה בדקה ה־90, לפני ההארכות.

תחזית

1. הפועל ת"א – בני־יהודה: האלופה פותחת את העונה ואת הטופס. בבית היא יכולה לנצח תמיד, אבל אנו גם לא שוללים ניצחון מפתיע של בני השכונה. 1, 2.

2. מכבי חיפה – הפועל כפ"ס: השניה בטופס היא סגנית האלופה, שמילאה את הכותרות בפגרה בעסקות קניה ומכירה. האוהדים החיפנים הנפלאים והמגרש המצוין לא יראו הפסד ביתי גם במסגרת הלא כל־כך מחייבת.

3. שמשון ת"א – בית"ר נתניה: הנתניתים שעלו ינסו השנה לעשות בלאומית את מה שעשתה לפניהם אליצור נתניה בכדורסל. מולם שמשון, המארחת, לאחר טיול ארוך בחו"ל, ועם דמתי כבלם. משולש.

4. מכבי ת"א – מכבי פ"ת: ה"סוליסט" הראשון בטופס. מכבי פ"ת בלי עודד מכנס ואיל בגלייבטר תהיה אחת הקבוצות החלשות בליגה, ונופתע אם לא תרד.

5. מכבי יבנה – בית"ר ת"א: לפני שנתיים זכתה יבנה בגביע הטוטו. במגרשה היא מארחת יפה, ו... לא נותנת לאורחיה לנצח.

6. בית"ר ירושלים – הפועל באר־שבע: זהירות! משחק "מועד" להפתעה. ההכנות של בית"ר כללו בעיקר ויכוחים ודיווחים על סיכסוכים, בעוד שבאר־שבע התאמנה ושמרה על משמעת. משולש.

7. מכבי יפו – הפועל לוד: שתי הקבוצות טרם גיבשו הרכב, וינצלו את המשחק לנסיונות. יפו תשאף השנה לא להתחיל את העונה כמו תמיד, בהפסד, אלא בניצחון.

8. הפועל ירושלים – הפועל חדרה: שיבעת המשחקים האחרונים בטופס הם של גביע הטוטו בליגה הארצית. במשחק הראשון מארחת הפועל י־ם, לאומית לשעבר – קבוצה ותיקה מהליגה הארצית, שיכולה ביום טוב להפתיע כל קבוצה. משולש.

9. הפועל עכו – הפועל יהוד: יהוד מתמחה במשחקי גביע, ויכולה אפילו לנצח. גם עכו היא קבוצה שאסור לזלזל בה. 1, 2.

10. הפועל חיפה – הפועל טבריה: ה"אדומים" של חיפה היו רוצים לשחק בגביע הלאומיות, ויתקשו להסתגל למסגרת ולקבוצות הליגה הארצית. 1, 2.

11. "צפרירים" חולון – הפועל מרמורק: ניצחון למרמורק. הקבוצה הציגה בסוף העונה שעברה סידרה מרשימה של הישגים, וברשותה מאגר השחקנים הטוב ביותר בליגה.

12. הכח ר"ג – בית"ר נהריה: הקבוצה הלא יציבה של רמת־גן מארחת את הקבוצה הצפונית ביותר בליגה הארצית. ייתכן שינצחו וייתכן שמצפון תיפתח הרעה... משולש.

13. מכבי שעריים – מכבי רמת־עמידר: הקבוצה הרחובותית השניה, שעריים, תפתח את העונה החדשה מול קבוצה שלמעשה עדיין לא החלה בהכנות. להערכתנו, העבר הלאומי הקרוב יגבר על הרחוק יותר.

14. הפועל ר"ג – הפועל דימונה: הקבוצה הצעירה של רמת־גן תהיה אחת ההפתעות הנעימות של הליגה. העולה החדשה מדימונה תהווה בעיה רק במגרשה. 1.

10	11	12	13	14	(אפשרויות ההשתתפות)		
בלי אף טעות							
– 1 6 15 35 70	1 4 10 20 35 56	3 6 10 15 21 28	3 4 5 6 7 8	1 1 1 1 1 1	8 16 32 64 128 256	3 4 5 6 7 8	0
– 2 9 26 65 105	2 7 16 30 50 77	5 9 14 20 27 35	4 5 6 7 8 9	1 1 1 1 1 1	12 24 48 96 192 384	2 3 4 5 6 7	1
– – 4 16 41 85	– 4 12 25 44 70	4 8 13 19 26 34	4 5 6 7 8 9	1 1 1 1 1 1	9 18 36 72 144 288	0 1 2 3 4 5	2
– 8 28 86 129	8 20 38 63 96	12 18 25 33 42	6 7 8 9 10	1 1 1 1 1	27 54 108 216 432	0 1 2 3 4	3
16 48 104	32 56 88	24 32 41	8 9 10	1 1 1	81 162 324	0 1 2	4
80	80	40	10	1	243	0	5

הצעות השבוע

שיטות מלאות

סולידי

	1	x	2
1	X		
2	X		
3		X	
4	X	X	
5			X
6		X	
7		X	
8	X	X	
9	X		
10		X	X
11			X
12	X		
13	X	X	
14	X		

שלשות – כפולים 4 טורים 16

הפתעות

	1	x	2
1			X
2			X
3		X	X
4	X		
5		X	X
6	X		X
7	X		X
8		X	X
9		X	
10	X		
11		X	X
12	X		
13		X	
14			X

שלשות – כפולים 6 טורים 64

הגיוני

	1	x	2
1	X		X
2	X		
3	X	X	
4	X		
5		X	X
6	X		
7	X		
8		X	X
9	X	X	
10	X	X	
11			X
12	X		X
13	X		
14	X	X	

שלשות – כפולים 8 טורים 256

לעשירים

	1	x	2
1		X	
2	X		
3	X		X
4	X		
5		X	
6	X	X	X
7	X	X	X
8	X		
9	X		
10	X	X	X
11			X
12	X	X	
13	X	X	
14	X	X	

שלשות 3 כפולים 4 טורים 432

שיטה מצומצמת

	1	x	2
1	X		X
2	X	X	
3	X	X	X
4	X		
5	X	X	
6	X	X	X
7	X		
8	X	X	X
9	X		X
10	X		X
11			X
12	X	X	X
13	X		
14	X		

שלשות 4
כפולים 5
2592 טורים מלא
2[illegible] טורים בשיטה המצומצמת

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2
2	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x
3	2	x	1	2	x	1	2	x	1
4	1	1	1	1	1	1	1	1	1
5	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x
6	x	1	2	1	2	x	2	x	1
7	1	1	1	1	1	1	1	1	1
8	1	x	2	x	2	1	2	1	x
9	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2
10	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2
11	2	2	2	2	2	2	2	2	2
12	2	2	2	x	x	x	1	1	1
13	1	1	1	1	1	1	1	1	1
14	1	1	1	1	1	1	1	1	1

אדוארד אטלר

גראנד־פרי מזרחי

התחרות הראשונה במסגרת אליפות העולם בפורמולה 1 בגוש המזרחי, בהונגריה, עברה ללא תקלות – ואולם, גם לא יותר מהישג אירגוני ■ בדירוג העולמי ממשיך להוביל נייג'ל מנסל, כשבעורפו נושפים איירטון סנה ואלוף אשתקד אלאן פרוסט ■ מנסל מסביר את יציבותו השנה: „זה כמו שעושים אהבה; אחרי הפעם הראשונה רוצים עוד ועוד..."

אלוף השנה שעברה, אלן פרוסט, היום במקום הרביעי

נהגי הגרנאד־פרי, מנהלי הקבוצות והאורחים הרבים שהגיעו להונגריה לתחרות הפורמולה 1 הראשונה המתבצעת בתחומי הגוש המזרחי – הופתעו לטובה.

תנאי המסלול והקהל החם שביציעים לא היו שונים מאלו שגודשים את המסלולים המוכרים והידועים יותר ברחבי העולם. גראנד־פרי בודפשט נראה בדיוק כמו גראנד־פרי בריטניה, גרמניה או איטליה. הוא לא היה פחות צבעוני או פחות מפואר מהם, למרות שהמדינה המארגנת היא אפורה ועניה כמו כל אחיותיה האחרות באגף המזרחי של הציוויליזציה בת זמננו.

שקט אידאולוגי

השלטונות באותן מדינות גילו כבר מזמן את הכוח הטמון באירועים ספורטיביים בומבסטיים, כאלה המהווים כלי יעיל להבטחת שקט תעשייתי ואידאולוגי. מאחורי ההישגים המרשימים של הספורט המזרח־אירופי עומדת השקפת עולם הרושמת הישגים אלה לזכותה. בכל הקשור לגראנד־פרי בודפשט, היה זה לפי שעה הישג אירגוני בלבד. ספק רב אם צפוי להתגלות בעתיד הקרוב גם כישרון הונגרי מאחורי הגה מכונית גרנאד־פרי. הדרך לכך ארוכה עדיין למדי. עד כה השתתפו ספורטאים מזרח־אירופיים רק במסגרת תחרויות „ראלי". הם נהגו לא רק במכוניות „סקודה" מתוצרת צ'כיה, או ב„לאדה" מתוצרת ברית־המועצות, אלא התחרו גם בפורשה 911, רנו 11 טורבו ועוד. קבוצת נהגים מבראטיסלווה שבצ'כיה לוקחת חלק פעיל בתחרויות מסלול במסגרת אליפות אירופה למכוניות „סאלון".

שני נהגים צ'כים – וויצ'ק ו־אנגה נוהגים במכוניות ב.מ.וו. C.s.i 635, אותן מכין לתחרויות המהנדס ה„שפרך" הגרמני הידוע – הארטגה.

כל האופציות פתוחות

גם לאחר הסיבוב ה־11 באליפות העולם, והסיבוב ההונגרי – כל האופציות עדיין פתוחות. חוסר מזל לנייגל מנסל, וניצחון אחד או שניים לאלן פרוסט – עשויים להפוך את הקערה על פיה, ולהחזיר את הטבלה למצב שיכיר את שקרה אשתקד. בין איירטון סנה, הנמצא במקום ה־2, ובין ראשות הטבלה – מפרידות רק 7 נקודות, אולם סנה ידוע כמי שחסר את קור הרוח והסבלנות הדרושים בכדי לצבור נקודות יקרות. פרוסט נוסע לבד. הפארטנר החדש בקבוצתו, קיק רוזברג הוותיק, לא מתאים לקבוצת „מקלארן", כמו ש„מקלארן" לא מתאימה לנהיגתו האגרסיבית והאימפולסיבית של רוזברג.

בבודפשט, בפעם השניה מאז גרמניה, מצא נלסון פיקה שפה משותפת עם הוויליאמס־הונדה שלו. פיקה היה זקוק אולי לשני הניצחונות האחרונים, יותר מכל נהג אחר. ניצחונות אלה נתנו לו אמון מחודש בעצמו, ומוטיבאציה אמיתית להמשך הדרך. הניצחונות חיזקו את מעמדו בקבוצת ויליאמס־הונדה, המובילה בדירוג הציונים (102 נקודות, לפני 63 הנקודות של מקלארן ו־50 של לוטוס). בדיוק באותו היחס שהמקום ה־5 שתפס ג'וני דמפריז, שיכנע את חברו הצעיר לקבוצה של סנה, שיש לו מה לחפש בין נהגי הגראנד־פרי.

המאהב מנסל

כשאני רואה את שמו של מנסל, המוליך את הטבלה עם 55 נקודות, אני שב ונזכר במשפט ששמעתי מפיו לקראת סוף העונה הקודמת, ב„פיטס" של הגראנד־פרי של קיאלמי, דרום אפריקה: „ניצחון, אמר מנסל, זה כמו לעשות אהבה... אתה רוצה לחזור על כך שוב ושוב..." עכשיו מוביל המאהב מנסל את אליפות העולם, ולא נראה שיוותר בקלות על עליונותו.

במסלול כמו זה של בודפשט, מגבלות הדלק לא משפיעות במידה רבה על איכות הדראמה. כמעט כולם הסתדרו היטב עם הדרישה ה„בטיחותית" האכזרית של הקצבת הדלק, ולמדו לנסוע על טיפות הדלק האחרונות, או אפילו עם מיכל דלק יבש לחלוטין. בתחרויות הגראנד־פרי שהתקיימו עד כה, התגלו ההונדות כאמינות ומהירות מכולן, כמו גם החסכוניות ביותר. עכשיו, לשם שינוי, מדברים על כך שהתקנון הנוכחי בכל־זאת יישאר בתוקף גם בעונה הבאה... ■

אוחדות ארוכות רגליים בבודפשט

חוברות לקיץ באנגלית

גל (בגופיה התכולה), ומוטי (בלבנה) מדגימים את יכולתם הוירטואוזית על הב.אמ.אכס שלהם

צילם: עודד מילשטיין

דוד לביא

המורה לאנגלית של גל דוכנוב ומוטי אורן היתה ודאי מרוצה, אילו ידעה באיזו דרך מבלים תלמידיה את שעות הפנאי שלהם. שני הנערים הללו, בני 15 מרמת־השרון, מקדישים חלק נכבד מזמנם לקריאת חוברות באנגלית. לא חוברות עבודה לחופש, לא „קומיקס", ואפילו לא ירחוני זימה. השניים מרפדפים קבוע בבטאוני הבי.אם.אכס המגיעים לארץ, וטורחים ללמוד מתוכם תרגילים שונים. שיהיה נמה להרשים את החבר'ה בשכונה.

צמד האקרובטים שוקד על מלאכתו ברחבה קטנה שמול הבנק הסמוך למקום מגוריו. בצהרי יום שישי האחרון האילו גל ומוטי להדגים כמה מהתעלולים שלהם. התרגיל הראשון: „פריים וויפ" – סיבוב שילדת האופניים סביב הכידון, כשהרוכב עומד על הגלגל הקידמי.

איך עושים זאת?

– מניחים את הרגל הימנית על הגלגל לפני ה„מזלג", לוחצים על המעצור הקדמי, מרימים את הגלגל האחורי באוויר, ובועטים בו כך שהשילדה תסתובב סביב ציר הכידון, כשהרוכב נותר עומד על צמיג הגלגל הקידמי. כשהשילדה משלימה סיבוב של 360 מעלות, אפשר לרדת מהגלגל בהרגשת סיפוק. המהדרין, כדוגמת גל, נוהגים להתיישב בסוף התרגיל על מושב האופניים ולהמשיך לנסוע, כאילו לא אירע דבר.

תרגיל נוסף, הדורש אף הוא שיווי משקל מירבי, הוא ה„פדל־פיקר" – ניתורים קלים על גלגל בודד. התירגול מתחיל ב„אנדו" – עצירת הגלגל הקידמי והגבהת האחורי. יורדים בחזרה, ומעוצמת התנופה מורם הגלגל הקידמי. מחליפים רגליים במהירות רבה: רגל ימין על הדוושה השמאלית, ורגל שמאל על הדוושה הימנית, כאורפן שהכידון לפני הרוכב. כך, על גלגל בודד, שומרים על שיווי משקל תוך כדי דילוגים קלים הגורמים להגבהות קלות של הגלגל האחורי מעל פני הקרקע.

התרגיל האחרון לפעם זו, הוא ביצוע ווירטואוזי של עמידת ידיים. עומדים על ה„שפיצים" של הגלגל הקדמי (דרושים „שפיצים" עבים) ומזנקים אל־על, כשהגוף נשען על הכידון, היד האחת אוחזת במושב האופניים, והיד השניה מחזיקה בגלגל הקדמי. מי שמספיק מיומן בביצוע התרגיל, יוכל להספיק לשלב גם „מספרת" בעודו באוויר. ■

״חלום משוגעים״ במרכז מסובים

מרכז יחיד ומיוחד במינו נפתח רק לפני חודש בסמוך לצומת מסובים ★ מסעדת ״שיפודי התקוה״, גלידריה, פיצריה, חנות לאביזרי רכב, סופרמרקט במחירים נמוכים מן הרגיל ו... חוות סוסים שמציעה פעילויות מלהיבות ומגוונות. החניון כבר מלא...

״מרכז מסובים״. חדש! לא עבר עוד חודש מאז הפתיחה החגיגית וכבר עובר שם המקום מפה לאוזן. ״כדאי לבקר!״ המליצו לנו. אנחנו לא נוהגים לוותר על המלצות טובות. על האויר המיוחד והמרענן נוספת גם האוירה המיוחדת שמקפידה ההנהלה החדשה של המקום להשרות בכל מחיר. המאמצים ניכרים היטב ביחס, בשירות, בנקיון ובהרגשה שכולם-כולם מעוניינים שתצא ממסובים עם חיוך על הפנים. מסעדת ״שיפודי התקוה״ המפורסמת הופכת את הביקור במרכז לחוויה גסטרונומית מיוחדת. על האוכל אין מה להרחיב את הדיבור: מישהו אינו מכיר את המכחר של ״שיפודי התקוה״ מהשכונה?...
השותפים אלי לוי ויחזקאל אסלן, מבטיחים להפוך את המקום למרכז ענק, ראשון מסוגו בישראל.

איש ביצוע וארגון יוצא דופן, לזכותו נזקפות הצלחותיהם של עסקים רבים.
לשניים תוכניות רבות ומגוונות שמטרתן אחת: הקמת מרכז אזורי ענק, שיציע מיגוון גדול של שרותים

אלי הגיע למקום, ראה ו״נדלק״. ״יש כאן פוטנציאל אדיר של שטח!״ הוא מתלהב. ״המיקום נוח, הסביבה יפה... צריך רק לדעת לנצל יתרונות אלה בדרך הנכונה״. והדרך הנכונה היא דרכו של יחזקאל אסלן,

לכל תושבי המרכז. בשלב הראשון הוקמה המסעדה היפהפיה לצידה של תחנת הדלק שבמקום. כדאי לבקר גם בערב: תאורת הגן מדליקה!
חוות הסוסים שפועלת במרכז מסובים מושכת למקום מאות בני-נוער ומבוגרים. בהמשך מתוכננים גם גלידריה, פיצריה, סופרמרקט בסגנון ה״דרייבסטור״ שיציע לקהל הקונים מחירים נמוכים במיוחד, מכונה חדישה לשטיפת מכוניות ו...״לונה-פארק״!
עוד לא הספיקו לדאוג לפרסום מיוחד וכבר התמלא המקום בהרבה מאוד משפחות, מבקרים ושוחרי טעם טוב. קשה מאוד להחמיץ את המרכז הגדול שמערבית לצומת וקשה מאוד שלא להחזיק אצבעות להנהלתו המסורה.
אם ימשיכו כך — ההצלחה בטוחה!
טלפון: 03-765737.

אין מורה לעשות - יש רק לימוד

רוני קלוגר הוא ראש קארטה-דו בישראל ובאירופה. בעולם נותנים לו כבוד. בארץ נהנים הלכה למעשה מתורתו. לבית הספר שלו קוראים קארטה-דו ויש כבר כמה ״חפרים״ שמנסים לחקות אותו. רוני לא מתרגש, הוא ממשיך בדרך שלו ומאמין בה. הוא יודע שהעם לא טיפש ובסופו של דבר כולם יגיעו למקור.

שקנצ׳ו ג׳ינסון מינה את רוני קלוגר להיות ראש קארטה-דו בישראל ובאירופה הוא ידע מה שהוא עושה. איש קארטה כמו רוני לא גדל כל יום, וזה מיד רואים. בשבוע שעבר חזר רוני משווי״ץ. הוא העביר שם מחנה אימונים בקארטה-דו. האמת שבעוד מדינות ציפו לו אבל גם בארץ חיכו. עם כל הכבוד וההילה שלו, האחריות עדיין הדבר החשוב לרוני. הוא חזר הביתה.
רוני קלוגר. דאן 4, אמן קארטה. לפני ארבע עשרה שנה הוא החל את הדרך, היום הוא כבר בעל שניים עשר מועדונים ברחבי הארץ. בעולם מכירים אותו, יודעים שהוא מקצוען. כל הדברים הללו יפים, אבל בדיוק בתאוריה. כך על כל פנים סבור קלוגר. הוא מאמין בעבודה כשטח. ואת זה הוא מיישם הלכה למעשה יום יום במועדון הראשי ברח׳ הס בפ״ת וכמובן בשאר המועדונים ברחבי הארץ. שלוש מאות חניכים יש לו רק בפ״ת ועוד פי כמה וכמה ברחבי הארץ. הוא משקיע בכולם, מלמד אותם את האמנות שלו. חוץ ממנו יש לו גם צוות מדריכים. כולם עובדים תחת פיקוחו הישיר.
בשביל רוני קארטה-דו זו אמנות לכל דבר. לגבי דידו אין הבדל בין אמנות זאת לכל אמנות אחרת. האדם לומד דרך הקרב להתמודד עם כל מה שקורה איתו בחיים. באמנות של רוני יש מקום לכל אחד. לדעתו המושג של ״פוטנציאל״ או ״ממדי-גוף״ לא קיימים בקארטה דו. ״השיטה שלנו מתאימה לכל אחד בכל גיל ומכל מין. גברים, נשים וילדות מגיעים בסופו של דבר לרמת שיא בקארטה דו. אין אצלנו אף אחד שדומה בתכונותיו לשני וכך גם בטכניקת הקארטה-דו שלו״ מסביר רוני.
בתקופה האחרונה קמים להם יותר מדי מכונים שמתיימרים ללמד קארטה דו. רוני לא אוהב את זה ותבל לו שאנשים נופלים בפח לכל מיני פרסומים כוזבים. קשה להוציא ממנו הטחות אישיות אך בנקל ניתן להבחין שהעניין כואב לו. הוא פשוט מרגיש כמו אמן שמישהו מנסה לחקות את היצירות שלו. ״צריך להבין שקארטה-דו בארץ זה רק בית-הספר שלנו. בית הספר מוכר באירופה ובעצם בעולם כולו. יש לנו הרבה מאד בעלי מקצוע מחו״ל והשיטה כל הזמן מתפתחת. רק לפני שבועיים היה כאן שיהאן דניס סנט ג׳ון טומסון מדרום אפריקה שהעביר שבועיים של מחנות אימונים וסימינריונים״.
בתקופה הקרובה עומד רוני לפתוח עוד מספר מועדונים חדשים. בשלב ראשון יפתחו באריאל ושניים נוספים בפ״ת כשעל הכוונת כבר כמה מועדונים בערים הגדולות. ״אנחנו עושים מאמצים כבירים לעמוד בלחץ של הנרשמים. מדי חודש מתווספות קבוצות ובית הספר גדל. בני ישראל מתחילים סוף סוף להבין שקארטה זה לא מה שרואים בסרטים של ברוס לי״. אומר רוני. ואם במספר גדול של תלמידים עסקינו הרי לארן הלפרין חניך חדש במועדון יש מה להגיד בנושא: ״מאות חניכים! ממש מוזר. אני אישית מרגיש כל הזמן כאילו זה שעור פרטי. הלוואי כזה יחס באוניברסיטה...״
— קארטה דו, מועדון ראשי רח׳ הס 13 פ״ת טל. 908150.

אצל הסינית של טבריה

מפלס הכנרת ירד פלאים, לפי הדיווחים, אבל מפלס הסינית של טבריה נמצא בקו עליה מתמיד. מדי פעם כאשר אני מזדמן לביקור אצל הטבריינים אני משתדל שלא להחמיץ ביקור אצל הסינית של העיר הזאת. סינית יפה. סינית נעימה. סינית טעימה. סינית המוכרת ברחבי העולם. סינית השומרת על מפלסה הגבוה כבר שנים רבות. היא אשר העלתה את טבריה על מפת הגסטרונומיה האיכותית. מסעדת הבית. הסינית של טבריה ושל כל מי שאוהב אוכל סיני ויודע להעריך את טעמו הנפלא. גם מאכלי תאילנד יש שם והם אולי המייחדים את המסעדה הזאת מיתר אחיותיה בכל הארץ. אני יכול להעיד מנסיוני כאורח שבא לסעוד שמסעדה כמו הבית בטבריה יש רק אחת. התפריט שלה מורכב ממעדנים אמיתיים. המרקים כפתיחה אפשרית, למשל, מרק הירקות הסיני או המרק המומלץ שלי — המרק חמוץ חריף בנוסח תאילנד. האגרול (איך אפשר בלי?) והירקות המבושלים, או הצ׳יפ סואו, או האורז המטוגן עם ירקות. מנה עיקרית מצויינת יכולה להיות בשר לבן ברוטב קרי (יוצא מן הכלל) או עוף ברוטב קוקוס (שוב תאילנד משררת). יש כמובן גם מנות אחרונות כמו בננה מטוגנת בסירופ או אננס או תפוח כנ״ל, ליצ׳י, (פרי אהבה סיני) ואפילו גלידה. המסעדה מבוססת על ירקות שאת חלקם מגדלים במקום. גם האטריות נעשות במקום ומכאן טריותם התמידית. אני מציין לכל מי שמגיע לטבריה לחוות את חווית הארוחה במסעדה הזאת. הארוחה, אולי אינה הזולה ביותר בעולם אך שווה כל אגורה של השקעה. משהו בנוסח של אם להינות אז שההנאה תהיה מושלמת. במסעדת הבית זה אפשרי. אגב, הוסבר לי שאפשר גם לקחת הביתה. מסעדת הבית נמצאת מול חוף לידו. טלפונים: (067)92353-20226.

